

TEMMUZ - AĞUSTOS 2000

ağın DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mehmet YALÇIN

Yazı Kurulu
Mehmet ORHAN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Ahmet DEVİREN
Prof. Zafer GENÇAYDIN
Asım SEYHUN
S. Selami TAŞBAŞI
İsmail N. BEYDEMİR

Teknik Yönetmen
Oktay İKİNCİ

Yazışma Adresi :
Büyük Sanayi 1. Cad. No: 95/10
Tel: 342 47 50 Ulus / ANKARA

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
Hesap No: 304400-16890-1

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez ve telif ücreti
ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Ahlâk Yasası'na uyar.
Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara
Valiliğinin 12.09.1991 gün ve 8202 sayılı
yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl: 10 Sayı: 104-105
TEMMUZ - AĞUSTOS - 2000
Dizgi Mizanpaj : Biçem • 231 22 56
Baskı : HAS-SOY Matbaacılık • 0.312. 341 59 94

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri :
İsmail N. BEYDEMİR : Malatya - Ağın
İ. Cengiz YÜCEL : İzmir
Ahmet SAMUR : İstanbul

Kapak Fotoğrafı : Ağın - Saraycık Köyünden bir
görüntü

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	Niçin Yazmıyorlar? AĞIN
4-6	Ağıt Toplumu Adnan BİNYAZAR
7	Kızıma Mektup - Bereketli Günler (Şiir) Zeki HAFIZOĞULLARI
8	Vefa Üzerine Ali Osman ALKANLAR
9	Üçlü, Dörtlü, Beşli Dizeler (Şiir) Mehmet ORHAN
10-13	Atatürk'ü Anlamak ve Anlatmak Osman Sulhi AKSU
14	Anadolum - Bin Kerre (Şiir) Ahmet SAMUR
15	Ticarette Sözün Önemi ve Güven S. Selami TAŞBAŞI
16-17	Yalanın Dayanılmaz Çekiciliği Mehmet ORHAN
18	Tuhaf Bir Ülke Bekir COŞKUN
19-21	Saraycık Köyü Vahap KOÇER
22-23	Ağın Şenlikleri Üzerine Nostalji Şeref Bedri ERDEM
24-25	2000 Yılı'nın Haziran Ayının Beş Ölüsüne Ağıt (Şiir) İsmail Nazım BEYDEMİR
26	Hilmi Ziya Apak İçin Turgut İNAL
27	Giz (Şiir) Ercan ORHAN
27	Doğru Sözler - Özlü Sözler
28	Ağın ve Çevresinden Fıkralar
29	Sağlıklı Yaşam İçin Kısa Öğütler Basından
30	Nesine Gelem (Şiir) Mustafa ÖZDEM
31	Haberler
31	Ağın ve Çevresinden Haberler İsmail N. BEYDEMİR

NIÇİN YAZMIYORLAR?

Bu dergi, yayın hayatına Ocak 1967'de girdi. Aradan 33 yıl geçti. Küçük bir Anadolu ilçesi halkının çabası ve desteği ile çıkan bir **"Düşün ve Sanat Dergisi"** için 33 yıl büyük değer taşıyor. **Bu amaca kendilerini adayanlar, İDEALİST** olmaksızın da öte, yürekleri yurt sevgisiyle dolu, erdemli, özverili, yiğit ve saygıdeğer kişilerdir. O kişiler, Türkiye'nin dört bucağından ve ülke dışından dergilerine güç katar, destek olur, hayat verirler. Bu dergi, bütün Ağınlı'ların ve Ağın dostlarınınındır.

Derginiz, yayın hayatına girdiği tarihten bu yana, her sayısıyla **iyi olanı, doğru olanı vermek**, Ağın'a ve Ağınlı'ya hizmet götürmek, tüm okuyucularının dileklerine ve isteklerine yanıt vermek, **fikir ve sanat hayatımıza katkı sağlamak** amacı içinde olmuştur. Aynı yolda azimle hizmet vermeye de devam edecektir. Yayımlanan her yeni sayının bir önceki sayıdan **daha üstün** olması için uğraş verilmektedir.

Uğraşlarımız arasında biri var ki, derginizin ilk sayısından beri, değişik zaman ve mekanlarda, çeşitli vesilelerle üzerinde ısrarla dururuz: Şöyle ki, Ağın, sanat adamı ve yazarı en çok olan bir ilçedir. Başta İstanbul, Ankara, İzmir, Malatya ve Elazığ illeri olmak üzere, Türkiye'mizin dört bucağında çıkan dergi ve gazetelerde, yurt dışı yayınlarda bile, makalelerini, sanat yazılarını, peyzajlarını, figürlerini görürsünüz. Bazılarının bu yayın organlarında **özel köşeleri** vardır, haftalık, günlük yazıları yayımlanır. Ağın Dergisi'ne de yazı göndermelerini, her ortamda durmadan yineleriz.

Ama kendi dergileri olan bu dergiye yazmazlar.

Niçin yazmıyorlar? İlk yayın yıllarımızda bu değerli dostlarımızdan bir kaçının yazıları sayfalarımıza renk katmakta idi. Bu tutumu sürdürmeleri ve onları diğer dostların izlemesi ne kadar yararlı olurdu. Niçin sürdürmediler, neden yazmıyorlar?

Sayın yazarlarımızın, hem dostları, hem de hemşehrileri olan **Ağınlı okurlarını ve hayranlarını yazılarından yoksun bırakmayı** elbette ki kendileri de istemezler. Gerçi, onların hayranları olan bizler, sürekli yazı verdikleri diğer dergi ve gazetelerden de değerli ürünlerini okuyoruz. Ama, Ağın Dergisi'ne de yazmaları biz dostlarını sevin-dirmekten öte onurlandırır.

Öyleyse niçin yazmıyorlar?

Bu dergiyi izleyen bütün okurların ve hemşehrilerin, **Ağın'dan yetişen bu ünlü kişilerin** yazılarını zevkle ve istekle okuyacaklarından kimsenin kuşkusu yoktur. Ayrıca, yazılarının hemşehrilerine ulaşmasının da kendilerini mutlu kılacağını sanıyoruz. **Ama niçin yazmazlar, neden yazı yollamazlar?**

Hayatımızın en güzel yıllarını yaşadığımız Ağın'a ve çevresine olan şükran borcumuzu hep birlikte ödemeye çalışırdık, yine birlikte hizmet götürme mutluluğuna erişirdik. Bu hizmeti seve seve yapmak isteyeceklerine olan inancımızı şimdiye kadar muhafaza ettik. Bu ünlü sanatçılarımızın ürettikleri ürünlerden derginize örnekler vermek istememesinin birçok nedenleri arasında, daha çok sayıda okuyucuya kavuşmak ve böylece **ünle-rini yüceltmek kaygısı yer alsa gerek**. Öyle ya, Ağın gibi küçük bir ilçe dergisinin eti ne, budu ne?

Yöreye ilişkin çeşitli sohbet toplantılarında, dernekçe organize edilen gezilerde, dinsel bayramlarla özel günlerde düzenlenen toplantılarda ve her yıl yinelenen Genel Kurul toplantılarında defalarca sorulan ve Ağınlılar olarak birçoğumuzun belleğinde yer eden bu **"Niçin yazmıyorlar?"** sorusu, anlaşıldığı kadarıyla, gündemdeki yerini hep koruyacaktır. Aman, varsın korusun, hayat devam ediyor ve **biz hem çoğalıyoruz, hem güçleniyoruz.**

Saygılarımızla
AĞIN

AĞIT TOPLUMU

Adnan Binyazar

Bir ağıt toplumuyuz biz. Gün geçmez nice ağıtlar işler yüreğimizin derinliklerine. Ulus olarak ağıt yakar, ağıt yaşarız. Dedem geliyor gözlerimin önüne, kısa boyluydu, ama bastığı yeri çokertecek denli güçlüydü bacakları. Ağaçları sökecek denli uzun soluklu. Ağıta durdu mu sesi dağ artlarından gelirdi. Hastalanınca, hep o dağ artlarını aşıp gelen sesine sığınırdı. Yaşam boyu yapıp ettiklerini acı ezgilere katardı. Ezgilerini yüreğine kazırdı hep. Bizim yetiştiğimiz, koyunun kuzunun, çoluğun çocuğun, ağacın çiçeğin türkü olduğu yerlerde bu acılı ezgiler kuşaktan kuşağa sürer gelir. Yüreğime ilk ince acı dedemin ağıtsız ezgileriyle yerleşti.

Geçen yaz, şimdi her yanını Keban gölünün çevrelediği Ağın'daki evimizde toplaşmıştık. Analar, gelinler, gelinlerin bebeleri, bizler bir türkü sevinci içinde gülüp söyleşiyorduk. Birden, bir yerlerden, bağlardan, bahçelerden yanık bir ezgi doldurdu avluyu. Ocakta gevrek bir tezeği harıl harıl yakan anam elini çekti işten güçten. Hamur yoğuran küçük gelin başını kaldırdı hamur leğeninden. Kardeşlerim soluklarını tutular. Kıyıda köşede debelenen çocuklar seslerini ezgiye uydurdular. Bir kişinin ezgisi, birden hepimizin ezgisi olmuştu. Herkes yüreğindeki ezginin acısını duyuyordu. İnsanımızın "insan" olduğu bir "an"dı bu. Bir ağıtta bir yürek olmuştu. Nerden geliyordu bu, hangi güzellikler yeshertiyordu ezgileri, hangi korkular doğuruyordu yanık türküleri?

Yazarların, ozanların gücünü bu soluk kesici ağıtta buluyorum ben, insanımızın yarattığı bu

yüce güçte... Duygusuyla düşüncesiyle ağıt yakan bir toplumun yazarı, ozanı da bu ağıtsal evrenden uzak kalamaz. Yaşar Kemal'in Demirciler Çarşısı Cinayeti'ni okurken kesinlikle inanmıştım buna. Bir kin'in, bir tutkunun, bir sevginin bir intikam duygusunun nasıl ağıtlaştığını görmüştüm. Öldürmek isteyenle, ölüm korkusundan eriyen insanın bütünleştiğine tanık olmuşum Yaşar Kemal'de. Korku yüreklilik oluyor, yüreklilik büyük bir korkuyu üretiyordu. Roman boyunca, işkenceyi düşleyen insanın yüreğine saplanan korkuyu yaşadım. Bir bataklık böceğinin bile korkuya, sevgiye, yaşama karıştığı romanda Yaşar Kemal'in bu ağıdı Türkçenin ezgisiyle yarattığını da iyice görmüştüm. Her şey ezgiden doğuyordu.

"İnsanoğlu kendi kendini yaratırken iptida ses vardı. Sözden önce. İnsanoğlu acı çekmeye, gülmeye, ağlamaya başladığında, çalışmaya giriştiğinde iptida ses vardı. Ses söz oldu, türkü oldu. Türkü insanoğlunun bütün duygularını kapsadı... Sözden önce insanoğlunun duygularını anlatan yalnız ve yalnız sestti. ...Ses ağıttı, acıydı, sevinçti. İnsanoğlu yüz birlerce milyonlarca ezgi oluşturdu. Bir ezgiyi insanlar insanlara, kuşaklar kuşaklara, çağlar çağlara taşıdı. Ezgi insandan insana, çağdan çağa gittikçe, bir suyun altında yüz binlerce yıl yıkanmış çakıltaşları gibi düzeldi, güzelleşti, zenginleşti." (Baldaki Tuz, s. 387).

İşte, ocaktaki anama gevrek tezekten el çek-tiren bu sestti, ezgiydi. Hamur leğeninden başını kaldırıp kara kıyma gözleri yaşla dolan gelin bu ezgiyi yaratıyordu yüreğinde. Hepimiz, sesin

yüzyılları aşan gerçek anlamında türküleşiyor-
duk.

Aynı günlerde, Demirciler Çarşısı Cinaye-
ti'ni okurken Dağlarca'nın Kınalı Kuzu Ağıdı'nı
da bırakamıyordum elimden. "Yüzbinlerce kişi
tarafından çağlar boyunca işlenen, yıkanan, son
doruğuna ulaştırılan" bir ezginin yürek burkucu
anlamını acılı acılı ulaştırıyordu yüreklerimize.
Dağlarca'nın yalvarıcı korkusunu duyuyordum
şu dizelerde.

Ne o, kımıldamaz oldun, taş kesildin, ne o.

Yeller duruverdi

Duruverdi ses.

Nereye gittin ha, kınalı kuzum, çabucak nereye gittin

Ölüme deme.

Gün görmeden ölüme giden binlerce çocuk
karşısında duyduğu korkuyu ağıtlaştırıyor Dağ-
larca. Yalvarırcasına da, onlardan bu gerçeği
söylememelerini istiyor. Bu gepgerçek olay kar-
şısında bu ince acı, dilimizin ezgisi, bir ağıddır.
Niye ölüme gidiyor bu kınalı kuzular? Korku,
ozanı şaşkınlıktır gibidir. Yalvarısı buradan
geliyor. Ağıda sığınmaktan başka nedir bu? İn-
sanımızın gerçeğini bir kınalı kuzunun acısında
yaşıyor Dağlarca. Bir bakıma ağıda duruyor.
Toplumun yaratılarından güçlenmeye çalışıyor.
Ağıt, bir toplumun gücüdür, düşüncesi, duyarlı-
ğı, direngenliğidir de ondan. Toplumun korkusu-
nu, ürküsünü yaşayacak ozan, acısına, sevincine
acılar, sevinçler katacak. Bununla, bu korkuyla,
bu ürküyle, insanımızın gerçeğine varacaktır.
Örneğin bu başkaldırı ve ağıda sığınma dizele-
rinde toplumun utancı gizlidir. Ozan, toplumun
iç konuşmasını yaratmaktadır şu dizelerde:

Ağaç mı yok bayırda, düzde, tepede,

Su mu yok çağlayan çağlayan?

Yeşil mi yok, şöyle ipekçesine büyümiş, şöyle:

delicesine fişkırmış.

Ananın sütü mü yok, kınalı kuzum.

Yüzüme deme.

"Yüzüme deme" dese de ozan, belli ki, gerçe-
ğin ağıdını yaşamaktadır. İnsanımızın acılar kar-
şısındaki sığınmasına başvuruyor, toplum adına
ağıda duruyor. Bir bakıma ağıtlaşan bir anlatımı
yaratıyor. Anlatma gerçeğine varıyor. Yazarın,
ozanın toplumla bütünleşmesi işte bu!

Ne zaman ki toplum ezilmiş, onlara kıyılmış,
gençler gök ekin gibi biçilmiş... O zaman top-
lumda da bir ağıt başlamıştır. Yüzbinlerin büyüt-
tüğü sesler, ezgiler, yürek delici bir dil olarak
ozanın, yazarın ağzında biçimlenmiştir. Dağlar-
ca'nın "Kınalı Kuzu Ağıdı", yüz binlerce kınalı
kuzunun ezgisi değil midir? Toplumun acılar
karşısında başkaldırısı değil midir?

Şiirsel yalınlığa ermiş Necati Cumalı'nın ağı-
dı, gözler önündeki kıyımlara bir başkaldırıdır.
Şiir, Christopher Caudwell'in deyimiyle "tek in-
sanın değil, tüm ortak coşku dünyasını başkaları
ile paylaşan insanın gelişme halindeki öz-bilin-
ci" olduğuna göre, şu ince duyarlılığı yaratan ne-
dir?

Ah ceylan

Dişlerin kuzu dişi

Bacakların ince

Kaçsan kurt izi

Kalsan sırtlan kokusu

Doğrulup baksan

Namlular üzerinde

Ozan ki ağıt yakıyor, toplum canevinden vurulmuş demektir. Çünkü ağıt, ortak bir ezgiye katılmadır. Toplumun yürek damarına seslenmedir. Toplumun ozanlaşması, ozanın toplumsallaşmasıdır. Alnında namlu gölgesini duydu mu ağıt yakar ozan. Gücü dilidir ozanın. Kolda güç, yürekte bilinçtir bu dil. “Kurt izi”ni, “sırtlan kokusu”nu ozanlar duyar toplum adına. Analara, harlı yanan gevrek tezekten el çektirir ozanın dili. Kara kıyma gözlü gelinlerin gözlerine yaş yürütür. Bebeleri ezgiye katar. Ozanın yaktığı ağıt, bir hançer ağzı gibi bilir insanın yüreğini. “Güçlülerin düşmanlığı”nı onlar duyurur. Alıçları, söğütleri onlar dile getirir. Alıçlardaki, söğütlerdeki “ceylan” gölgesinin sevincini ozanlar yaşar: “Ah ceylan/ Gücsüz sana dost/ Güclüler düşman/ Alıçlar ah eder/ Söğütler ağlar/ Senli gölgelerinde” diyor mu ozan, bunda bir iş vardır, dünya âlem bilsin!

Ozan ağıt yakıcı olunca Christopher Caudwell’in şu görüşü daha da doğruluk kazanır. “Şiirin kaynakları üzerine yapılacak bir inceleme toplumun incelenmesinden ayrı düşünülemez” Ozanın ağıdıyla toplumun ağıdı da birdir. Ozan ağıt yakıyorsa, toplum da ağıda durmuştur. Çünkü bizim insanımızın en büyük sıkıntı yeridir ağıt, gücünü simgeleyen bir anlatım biçimidir. Ozan, bireysel ağıdı toplumsallaştıran bir dil bilinçlendiricisidir. Dağlarca’nın kınalı kuzusu, Cumalı’nın ceylanı toplumun ince ezgisidir. Salâh Bırsel de:

Telefonlar çalacak ve trak

Bir kuzu daha alnından

derken gene “kuzu”nun, insanımızın ezgisini söylüyor. Ne de çoğaldı üzerinde namlu gölgele-

ri olan kuzular! Ne kuzular, alnından “trak” diye vuruluveriyor...

Eli kolu tutmadığında, umarsız kaldığında niye ağıt yakardı dedem? Çocuk yüreğimi bir kama ucu gibi yakan ezgileri şimdi daha iyi anlıyorum. Ozanlar anlattılar bana bu ezgiyi. Dağlanan yüreğin yürekliliğini onlar ezgilediler. İnsanı, onu yıkmak isteyen güçlere, ölüme, korkuya ağıtla direnir. Yarattığı ağıt dünyasında kendini yeniden var eder. Güçlü düşmanların, karanlıktan gelen ölümlerin, insanı korkutan boşluğun, gölge veren namluların karşısına ağıdını çıkarır. İnsanımızın geleneği ozanımızın da geleneğidir. Külebişu dizeleriyle gerçeğe bağlıyor bu kanıyı:

Sana mutsuzluğu acıyı gönderdim, ozansın

Sevişmek denli bunlar da gerek

Eksik olursa sızı, sap yeyip saman çıkarır

Ateşle dağlanmamış yürek

Ateşle dağlanmamış yüreğe yürek demediğimiz için bir ağıt toplumuyuz biz. Acımızı yüreğe gömmenin ustası olmuşuz. Cumalı’nın dediği gibi:

Yaş görünmedi gözlerimizde

Ölümlerimizi kefsiz gömdük

İnsanımız ağıda mı sığınyor, ağıdımız ozanlarda mı dile geliyor, yüreğimizde bir sızı başlamıştır. Biz yürek toplumuyuz. Yüreğimizi sızlatmasınlar... İnsanımızla, ozanımızla, toplumun türküsü dağ artlarından, tüm acıları aşarak gelir. Bu türkü, türkü olmaktan çıkar, keskin bir bilinç hançeri gibi yüreklere işler.

Yazarın (AĞIT TOPLUMU)

Adh Kitabından

KIZIMA MEKTUP

BEREKETLİ GÜNLER

Zeki HAFIZOĞULLARI

Yüce dağlar olmasaydı çiçekleri solmasaydı
Ölüm Allah'ın emri de şu ayrılık olmasaydı.

Nasip
Kader
ve kısmet

✱

Çözünsüz
bir denklem
Soran yok sana
İstersen kabul etme
Alır götürür bizi içine
Öylesine acımasız
Öylesine sert.

✱

Dilerim
Nasibin açık
Kısmetin boldur.

✱

Kader
yazgıdır
Bozamazsın
Alnına kazınmıştır
Sürükler peşinden.

✱

Buralarda
Belki de kalmadı
yiyecek ekmeğin
ve içecek suyun.

✱

Artık ardına hiç bakma üzülsün
Hep onmayan bir özlem kalacak içinde.

✱

Geride kalanlara
sakın aldırma
Yüreğinden gelen ses
uzak denizlerin mırıltısı
Mavi ufuklara yelken açmışsın
Dudaklarına bir kez tuz bulaşmış.

✱

Çaresizim
Bahtın açık olsun kızım
Hiç eksilmesin gülücüklerin...

30 Aralık 1999

Bahar
Diriliştir
Coşkudur
Gök gürültüsü
ve şimşek
ve yıldırımdır
Coşarak delice akan sudur.

✱

Bahar
Döldür
Doğumdur
Tava gelen topraktır
Bin bir renkte çiçektir.

✱

Bahar
Sevgidir
Erkinliktir
Gür kamışlıkların yanık sesidir
Bülbülün güle sevdalanmasıdır.

✱

Bahar
Umuttur
Berekettir
Benliğimin esintisi
ve hayallerim
ve hırçınlığımdır.

✱

Bahar
Kısaca
Ölümsüzlüktür.

8 Mayıs 2000

VEFA ÜZERİNE

Ali Osman ALKANLAR

Vefa sözcüğünü öteden beri severim. Hem kelimenin boğumlanması şiirimsi, hem de anlamı tam insancıl! Gelenek ve göreneğimize de çok uygun düşmektedir. Vefa, Arapçadan dilimize geçmiş bir kelimedir. Türk Dil Kurumu Sözlüğünde Vefa: Sevgede sebat, sevgi bağlılığı, Mustafa Nihat Özön'ün Osmanlıca Türkçe Sözlüğünde Vefa: Sözde durma, sevgi ve dostlukla durma, yetişme, yetme anlamına gelmektedir. Daha çok köklü dostluk duygusu için kullanılır. Bir arkadaşımız için ne vefalı dostmuş der, göneneriz veya onda vefa yokmuş der, üzülmürüz! Bu sözcük bir yandan da kültür özelliğimizi yansıtmaya açısından değer verilmesi gereken bir kelime olduğu inancındayım.

Geleneksel olarak Türk insanı, vefalı olmayı, insan olmanın önemli bir koşulu saymıştır. Vefalı olmayana toplum içinde iyi bir gözle bakılmadığını hepimiz bilmekteyiz.

Bizleri vefalı olmaya zorlayan bir çok olgu vardır. Örneğin: Birisi dar günümüzde elimizden tutarsa, ona karşı birşeyler borçlu olduğumuzu hissederiz. Sıra bize geldiğinde aynı içtenlikle buna cevap vermeye çalışırız. İçimizdeki bu dürtü, vefa duygusudur. Arkadaşlıklarda, komşulukta, yurda yararlılık gösterenlere karşı beslediğimiz hisler bu çeşittendir.

Halk olarak vefa duygusunu nasıl yeğ tutuyorsak, devlet baba da vefa duygusunun gereği olarak, vatandaşlarına, çalışanlarına karşı bu duyguyu duymalıdır. Onun dışına çıkmaması gerekir. Yurduna hizmet etmiş kişileri yaşlanınca unutup atmamalı, vefalı bir ulusun vefalı devleti olmalıdır.

Efendim, yıllar önce Rahmetli Öğretmen İmdat Aydın'ın bana naklettiği olayı o zaman bir yazıyla kamuoyuna duyurmaya çalışmıştım. Konu şöyleydi. İmdat öğretmenin okulundan bir muhterem bayan öğretmen, yıllarca çocukları okutup eğitmiş, yorgun düştükten sonra da emekli olmuş. Bakanlık kendisine bir mektup yazarak teşekkür etmiş. Mektubu alan sevgili bayan öğretmen çok heyecanlanmış. Sevinç gözyaşları içinde elindeki mektubu kızına göstererek, mektubu yatak odasına çerçeveletip asacağını söylemiş. Kızı dudak bükerek: "Aman anne, en adi bir kağıda teksir edilmiş bu mektubu bu mektubumu asacaksın? Diyerek karşı çıkmış. Mektubun verdiği heyecanla mektubun bu pejmürde halini hiç düşünmeyen öğretmen kızına hak vermiş. Sevinci dudaklarında sönüp gitmiş!..

Bu anlatılırken konuya son derece üzülmüştüm. Bakanlığın o kadar parası yok muydu? Mektubu diploma gibi yaldızlı kuşe kağıda bastırıp emekli olan öğretmene gönderemez miydi? Bu konuyu irdeleyen bir yazı kaleme almış, başlığını da "Karnını Doyuramadığımız Öğretmenin Bari Gönüllünü Doyuralım" diye yazmıştım. O zaman çıkan Eğitim Alanı dergisinde yayınlanmıştı. Böyle bir mektubun hâlâ gelip gelmediğini bilmiyorum.

ONUR KARTI

Millî Eğitim Bakanlığı otuzbeş ve daha yukarı kıdemle emekli olan öğretmenlere Onur Kartı vermektedir. Bir resimle birlikte emekli cüzdanınızla nüfus cüzdanınızın birer fotokopisini ilgili daireye veriyorsunuz, belli bir süre içinde sicilinizi araştırarak hak ettiğiniz anlaşılmaya bahse konu Onur Kartını alıyorsunuz.

Kartın biçimi ve şeklinin estetiği yerinde; şöyle baktığınızda içinize siniyor. Onunla övünüyorsunuz da. Kartın ön yüzünde T.C. Millî Eğitim Bakanlığı Öğretmen evleri yazısı altında adınız soyadınız yazılı. Onun altında Bakanın imzası en alta da "Onur Kartı" yazılı. Arka yüzünü çevirip okuyoruz. Kartın verildiği tarih ve numara; onun altında da "Bu kart" Öğretmenevleri, Lokaller ve Eğitim Merkezi Sosyal Tesisler Yönetmeliği'nin 45. maddesi gereğince verilmiştir. M.E.B. Öğretmene Hizmet ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı ve ilgilinin imzası var.

Bunca yıl hizmet etmişsiniz, yorulmuşsunuz. Sevgili Bakanlığınız sizi bir Onur Kartı'yla ödüllendiriyor. Gurur duyup sevinmeniz pek doğal. Ben de böyle bir Kartın sahibi olma mutluluuna erenlerdenim. Kartı aldığında Basın Şeref Kartı alanların mutluluğunu yaşadım. Eve geldim. Kartı eşime gururla gösterdim. Hanım, hanım bak, biz de Basın Şeref Kartı alanlar gibi Millî Eğitime ait her tesise gittiğimizde bize öncelik tanıyacaklar ve saygı duyacaklar dedim. eşim fazla ümitli görünmüyordu. Ben de onun bu tavrına çok içerliyordum. Ne demek! Bunun üstünde Onur Kartı yazılı. Kelimelerin şatafatı bile dediklerimi yapmaya yeter de artar diye, düşünüp eşime kırılıyordum. Bir sürü konuşmadan sonra eşim: "Bey, hiç tartışmayalım istersen sen yarın git bu kartı aldığın yerden kartın sana ne gibi yararı olacağını iyice öğren. Boş hayaller kurup, sonra gerçeğe karşılaştığında üzülmeysin." dedi. Sözü akla yatkın bulmuştum. Gidip sormalıyım. Ancak, Onur Kartı'nın benim düşündüğümünden başka türlü olmayacağına inanarak sustum.

Ertesi gün Kartı aldığım yere gittim. İlgili memura: "Beyefendi, ben dün dairenizden bir Onur Kartı aldım. Sevinçliyim! Bu karta, bunca yıl çalışmadan sonra aldığım en sevindirici bir hediyeye gözüyle bakıyorum. Ancak, bu Kart bana ne sağlayacak? Onu öğrenmeye geldim" dedim. İlgili memur; Bu Kartla Bakanlığın bütün tesislerinden yararlanacaksınız" dedi. Bu sefer: "Beyefendi söyledikleriniz Kartın arkasında yazıyor. Ben şunu öğrenmek istiyorum, Bir ilin Öğretmenevine gittim. Orada geceleme istiyorum. Bir tek yatak kalmış, ama iki müşteri var. Biri ben biri de Bakanlığın üst düzey zatlarından biri. Şimdi Öğretmenevinin Müdürü bu yatağı üst düzey memuruna mı verecek, yoksa Onur Kartı sahibi olan bana mı verecek?" diye sordum. Memur; "Üst düzey memura verecek" dedi. Bütün hayallerim yıkılmıştı. "Bu ne biçim Onur Kartı! Lütfen siz bunun adını değiştirin Onur sözünü böyle ulu orta kullanmayın!" diye söylenerek odadan çıktım! Haksız mıym? Söyleyin vefa bunun neresinde?

Halbuki Emekli Sandığının duvarında Atatürk'ün: "Bir milletin yaşlı vatandaşlarına ve emeklerine karşı tutumu, o milletin yaşama kudretinin en önemli kıstasıdır.

Mazide muktedirken bütün kuvvetiyle çalışmış olanlara karşı minnet hissi duymayan bir milletin istikbale güvenle bakmaya hakkı yoktur!" sözleri yazılıdır. Atatürk'ün düşüncesi-ne bakın, bir de bunların!..

ÜÇLÜ, DÖRTLÜ, BEŞLİ DİZELER

MEHMET ORHAN

UMUTLAR

Her yanı çiçek açan umutlar,
Birikip taşıyor belirsiz yarınlara
Nasıl olsa tükenmiyor yarınlar.

“KOŞAN ELBET DÜŞER”

Gölgesi büyük insanlardı onlar,
Gelip geçtiler yanımızdan
Selam bile vermedi keratalar,
Şimdi onlar çok gerilerde kaldılar.

KANUN

Kimine göre kanun “Ata” dır,
Kimine göre “Ana” dır.
Kimi insan bilinçli sollar kanunu,
Çünkü kanun “KANUN” olalı beri
Hep “KRAL” dan yanadır.

İLERİ - GERİ

“İnsan çağını yaşar” diyorlar,
Ama çağını aşanlar
Geriye koşanlar da var.

YALNIZLIK

Acılı elleriyle tutundu yalnızlık,
Büyüdükçe büyüdü yürekte
“Yüzüme bak!” diye dikeldi bir de
Hay şeytan görsün yüzünü senin.

TUTKUN

Yürüdüm aydınlığa doğru,
O koşarak geldi bana,
İçim dışım aydınlık.

Ankara - 2000

ATATÜRK'Ü ANLAMAK ve ANLATMAK

“Geçen Sayıdan Devam”

Osman Sulhi AKSU

Anlamak isteyen, Atatürk'ün anlaşılması da kolay anlatmak da. Anlamayana da zaten Atatürk kendisi bizzat haddini bildirerek anlatır.

Şanlıurfa'dan Kırşehir ilimize atanmışım. Mevsim yaz idi. Ankara ve İstanbul'da üniversitelerde okuyup da tatillerini geçirmek üzere memleketlerine gelmiş olan gençlerle güzel bir diyalog içindeydim. Hatta onlarla birlikte benim yazdığım “Yuvanın Saadeti” isimli piyesi sahneye koymam, bu dostluğu daha da perçinleştirmişti. Bu yakınlaşmada Belediye Başkanlığı yapmış olan sayın Dr. İsmail Yağız'ın büyük katkıları olmuştur. Onların teşebbüsleri ile “Atatürk'ü anma ve tanıma” sempozyumu oluşturduk ve bu toplantılara halkın da katılmasını sağladık. Benim bu sempozyumdaki görevim “Atatürk ve Devrimleri” idi.

Ben Atatürk'ü bir iki dakika dahi olsa yakinen tanımanın verdiği özdeşleşme motivasyonunu ve heyecanını yaşamanın oluşturduğu coşku ile anlatırım. Aynı zamanda lisede öğretmenliğim de olduğu için toplantılara öğrencilerimin de katılmasını sağlamışım. Birkaç gün sonra idi. İşimden eve geldiğimde eşimin kabul günü imiş. Evde hanımlar toplantı halinde olduğu için içeri girmedim. Ben de bunu fırsat bilerek evimin bulunduğu Aşık Paşa mahallesinin sokaklarına girdim. Hem vakit geçirmek ve hem de sokakları ve özellikle orada bulunan Aşık Paşa türbesini görmek amacıyla idim. Bu sırada ikinci ezanı okunmaya başladı, minareyi izliyerek camiye geldim. Namazlarımı, evimde ve muntazaman kılarım. Bugün de camide kılmak istedim. Vakıt ikinci idi. Camide müezzinle ben vardım. Sünnet namazını kıldık. Yine de camide ikimizden

başka kimse yoktu. Ne ben onu tanıyordum, ne de o beni. Bana dönerek “İmamlık mı yaparsın, müezzinlik mi?” diye sordu. “İmamlık” dedim. O, minderin altından cübbeyi çıkararak giymem için yardımcı oldu. İki kişilik cemaat olmuştuk. Ben, çabuk kıldırıp ayrılmak kararında idim. İkinci rekâtı kıldırırken arkada büyük ayak gürültüleri oldu. Safta yer alma imama yetişme telaşları olduğunu hissediyordum. Bu insanlar nerede idiler de namaza geldiler? Sonradan öğrendiğime göre, bağbozumu imcesinde imişler.

Namaz bitmişti ama bende endişe başlamıştı. 27 Mayıs İhtilal Hükümeti'nin iktidarda bulunduğu 1962 yılında idik. Yeni Emniyet Müdürü olmuştum. Namaz kıldıracağım hoş karşılanmazdı, biliyordum. Fakat yapacak başka bir imkanım yoktu. Beni büyük bir korku sarmıştı. Bu korku ve endişe beni o derece etkilemişti ki o tarihten sonra cuma ve cenaze namazları hariç görevde kaldığım süre içinde camilerde namaz kılmama kararı aldım ve uyguladım. Bir Emniyet Müdürünün camide namaz kıldıracağı, Ankara'ya intikal ederse, bunun ceremesinin çok acı olacağını düşünmek bile kabustu. Namazın dua ve selavat kısmında imamın cemaate karşı dönmesi gerekiyordu. Dönmem ile birlikte bir ses beni tedirgin etti, ne anlamda söylendiğini hala çözmiyorum. Atatürk hayranı, Atatürk aşığı bir müdür dendiğini toplantılarda duymuştum. Burada duyduğum ses şu idi “Atatürkçümüz namaz kıldırıyor” Sonradan anladım ki cemaat arasında, Atatürk sempozyumuna katılan öğrencilerimden birisi söylemiş.. Söylememesi gerekirdi. Çünkü beni tanımalarını istemiyordum. Heyecanla söylenen bu söz beni tedirgin etmişti. Atatürkçü bir müdürün namaz kıldırması yadırganacak bir

davranış gibi algılanıyordu. Atatürkçülükle bağdaşmaz düşüncesinde olanlar çoktu. Bağdaşmıştı ve bağdaşmak zorunda idi. Aksini düşünenlere, Atatürk'ün dinimiz hakkındaki şu sözlerini hatırlatmak isterim;

** İslam dini, en akla uygun ve doğal bir dindir. Bundan dolayıdır ki son din olmuştur. Bir dinin doğal olabilmesi için akla, fenne, bilime ve mantığa uygun olması gereklidir. İslam dini bunlara tümüyle uygundur Müslümanlıkta ruhban sınıfı yoktur, herkes eşittir. Her kişinin, din duygusunu, imanını öğrenmek için bir yere ihtiyacı vardır, bu yere de okuldur.**

Bu sözlerine ilave edecek bir yorum yapamam. Zira, ben orada da, İstanbul'un en mutena lisesinde de felsefe, mantık, sosyoloji ve psikoloji derslerinin hocalığını yapıyordum.

Atatürk'ü En Güzel Anlatanı Bulmuştum.

Atatürk adını ya da Gazi Paşa veyahut Mustafa Kemal ad'ını ne zaman duysam içimi ılık bir sevinç, saygı ve minnet duygusu sarar. Hayranlık duyar gururlanırım. O büyük adam benim milletimden çıktı, o benim milletimi, esaretten, ezilmekten, köle olmaktan kurtardı. Yaşlandı sanılan bu aslanı, iç ve dış düşmanlar, tarih sayfalarından silmek için elbirliği ile saldırmışlardı. Amma o aslana sahip çıkan bu büyük insan, bu yüce ve alicenap milletin sinasinden, yüz yılda bir ancak dünyaya gelebilen bir dahi idi. Milletini gençleştirdi, ona, dostun da düşmanın da hiç ummadıkları bir güç ve coşku kazandırdı ve düşmanlarının da hayretle, korku ile, şaşkınlıkla daha ne olduğunu düşünmelerine vakit bulmadan kendilerini Marmara'da, Ege'de ve Akdeniz'de denizin suları içinde buldular. Bu hareket, tüm dünya milletlerinin takdirlerini kazanmakla kalmadı, esaret altında olan birçok milletin, kurtuluş ışığı oldu. Hürriyetlerini, bağımsızlıklarını

kazanmalarına da imkan sağlayan liderlik, önderlik emsali oldu. Bu düşünceler altında Atatürk'e hayranlık duymayan, onu sevmeyen bir Türk düşünemiyorum. Onun heykellerine saldıranları, hakaret edenleri, incelediğimiz zaman ruhsal bozukluk ve çöküntü içinde olduklarını, bir kısmının ruhsal tedavi altında bulunmuş ve hatta bulunmakta olduklarını, bu topluma uyum sağlayamadıklarını öreniyoruz.

Geçen yıl bir gazete röportajında, Güneydoğu'da bir köyde, Mareşal Fevzi Çakmak ile Atatürk'ün taşbasma resimlerinin hala köy odasında asılı olduğunu ve altında da "Halaskarımız" ibaresinin bulunduğunu görünce çok sevinmiştim. Bu davranış, Türk Milletinin ona karşı sevgisinin, çığ gibi büyüdüğünün en belirgin nişanesi idi.

1960 yılının Ağustos ayında Şanlıurfa'da göreve başlamıştım. Çorak topraklarının çatlaklarını gördükçe içim parçalanırdı. Sıcak ikliminin, samimi insanların bir sevgi ile yaklaşımları hala onlara duyduğum saygınlığı muhafaza etme yeterlidir. Köylerine yaptığım ziyaretlerde misafirlerine ikram etmek için toprak altında ve özel şişeler içinde muhafaza ettiği şehir suyunu gördüğüm zaman gözlerim yaşarırdı. Kendisi ve çocukları kuyularda topladıkları yağmur suyunu kullanıyor fakat misafirlerine bu suyu göstermiyorlardı. Bu ne büyük insanlık ve kadirşinaslıktı. Böyle bir yapıya sahip olan bu insanıma, ben nasıl saygı, sevgi ve hayranlık duymam 1961'de Kırşehir'e atanmam münasebetiyle ayrıldım. Şanlıurfalı dostlarımın çok ısrarlı davetlerine rağmen tekrar gidemediğim için üzgünüm. Çok değişmiş ve gelişmiş, bol suya kavuşma mutluluğuna erişmesinin sevincini yerinde görememenin üzüntüsünü yaşarım. Atatürk'e karşı sevginin en canlı örneği ile bu ilimizde karşılaştığım için Şanlıurfadan birazcık bahsetme fırsatı buldum. Bu fırsatı, orada iken yazdığım iki şiirimle değerlendirerek asıl öykümüze geçmek istiyorum:

Urfa'nın Geceleri

*Yıldızlarla konuşur, göklerle sevişir,
Derdine bin umuttur, Urfa'nın geceleri.
Maviliğin bittiği yerlere ulaşır,
Hür aleme açılır, Urfa'nın geceleri.*

*Tek tek dağlarındaki mehtabı bedirli,
Her köşesinde, pembe güllerden serpili,
Binbir hatıralardan yapılmış, sihirli,
Yorgan gibi sarmakta, Urfa'nın geceleri.*

*Harran ovalarından, ılık rüzar gelir,
Günün tüm yorgunluğu bu rüzgarla erir,
İpek yolunda başlar, Dergah'ta güverir,
Seni gören unutmaz, Urfa'nın geceleri.*

Urfa'ya Veda

Benim kahraman Urfam
Derdini kocaman Urfam
Seni unutmaz artık
Unutmaz bu kafam.

Adın, yiğitlik sembolü
Seni sevenler yolu
Her yer efsane dolu
Benim kahraman Urfam

Dünyaya nam vermişsin
Derdine dert sermişsin
Ne ekip ne dermişsin
Ciğeri yanık Urfam

Dinsin, dertlerin dinsin
Ovana bir su insin
Bir nazlı gelinsin
Gören unutmaz seni.

Bazı kendini bilmezlerin tüm yurttaki Atatürk'ün heykel, büst ve maskalarına yönelik hakaret ve saldırı ihtimallerine karşı, önlemler alınması İhtilal Hükümetince vilayet ve emniyet müdürlüklerinden önemle talep edilmişti. Böyle bir olaydan bizzat Emniyet Müdürü'nün sorumlu olacağı hükümetin yazılarında açıkça belirtilmişti. O tarihte emniyet amiri idim ve müdür vekili olarak görev yapmakta idim. Şanlıurfa'da böyle bir olayın olamayacağını bilmeme rağmen yine de ihtiyatın elden bırakılmaması kuralına uyarak tedbir almayı muvafık buldum. O tarihte şehrin orta yerinde, öğretmenler lokali ve bunun bahçesinde güzel bir süs havuzu ve havuzun ortasında bir kaide üzerine yerleştirilmiş Atatürk büstü vardı. Bu büste karşı yapılacak muhtemel bir saldırıya karşı, yalnız geceleri korumak üzere Urfalı Şehmuz adındaki gece bekçisini görevlendirdim. Gündüzleri öğretmenlerin bulunduğu ve nezareti altında olduğu için ayrıca bir koruma tefrik etmeme gerek görmemişim.

Şanlıurfa'nın, birkaç senede bir; fırtınalı, kumlu topraklı kapkaranlık günleri olurmuş. İşte bu olaylı gün, benim orada bulunduğum zamana rastladı. Çölden kalkan kum, diğer yerlerden de aldığı toprak ve haşaratla, yükseklerden gelir, gündüz ise hertaraf kapkaranlık olur. Bu sıcak, kumlu fırtına, soğuk ve nemli hava tabakasına rastlayınca bir çamur şeklinde yağar. Bu yağışın içinde, kurbağa, kertenkele, hatta yılan bile bulunduğu görülür. İşte böyle bir gündü. Erkenden sokak lambaları yakıldı, davullar çalındı, av tüfeklerinin sesleri duyuldu ve herkes evlerine çekildi. Yerler, yollar balçık balçık oldu. Taşıt araçlarının üzeri kalın bir mil tabakası ile örtüldü. İşte böyle bir günün gece yarısı nöbetçi amiri eve kadar gelerek; Atatürk büstünün çalınmış olduğunu bildirdi. O çok telaşlı idi. Beni de bir heyecan sardı. Hemen olay yerine gittik. Israr ile aramalarımıza rağmen bekçi Şehmuz da ortalıkta yoktu. Onu da kaçırdılar diye düşündük. Bekçibaşını da yanımıza alarak, Şehmuz'un evinin bulunduğu Eyyubiye mahallesinin daracık sokaklarına çamurlara daldık. Henüz yağışlı hava dağılmamıştı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Çok

düşünceli ve endişeli idim. İktidardaki “İhtilal Hükümeti”ne bu durumu nasıl anlatırdım. 5-25 ve 52 Sayılı Kanunlarla sorgusuz ve yargısız gözüaltına alma süresi üç aya kadar uzatılmış idi ve gözüaltına alınanlar Sivas Askeri Cezaevine gönderilmişlerdi. Bu karmaşa sırasında maiyetimde bulunan emniyet amiri gelerek, hududa yakın kaçak bölgede 1200 koyun yakaladığını ve kaçak yakalama zabıt varakasının tanzimini beklediğini söyledi. Sen zaptı tanzim ettir ben (zaptı tanzim eden) diye imzalarım ikramiyesine el sürmem dedim. Arkadaşım ikramiyesini Gümrük Teşkilatı’ndan almıştı. Bu olay şehirde duyumuştum, insanların bana bakışları değişmişti. Lisedeki öğretmenliğimle ilgili olarak zaten yakınlık gösteriyorlardı. Lojman olmadığı için çok yüksek bir kira ile eski Milletvekili Reşit Kemal Timuroğlu’nun evinde oturuyordum. O aybaşı maaşımı alıp Reşit Kemal Bey’e sunduğum zaman “Osman Bey, eğer izin verirseniz ben sizden kira almak istemiyorum, benim hatta Urfamızın misafirisiniz” demişti. Bu alicenaplık beni çok duygulandırmıştı. Biz katile halinde Şehmuz’un evine doğru ilerliyorduk, hiç kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Küçük bir toprak damlı barakanın önünde durduk. Bekçibaşı selam verip evi eliyle işaret etti. Kapıyı çalarken merak ve endişem son haddini bulmuştu. Kapıyı bekçi Şehmuz açtı. Onu görünce buruk bir sevince kapıldım. Üzerinde resmi elbisesi vardı, şaşırdı, hürmetle selamladı. Ben o heyecanla biraz da yüksek sesle “ATATÜRK NEREDE?” dedim. O hemen gevşemiş olan palaskasını düzeltti, içeri girip idare lambasını yaktı, eliyle bir yeri işaret edip oraya doğru selam resmini ifa ederek, mahalli şivesi ile “AHA ORADA YATİ” dedi.

Başımızı içeri sokup baktığımızda, korkulu gözlerle bizi seyreden beş çocuk ve karısının minder üzerinde oturduklarını ve Atatürk’ün büstünün de yıkanmış temizlenmiş olarak, mevcut olan tek yatağını ona tahsis edip yatırdığını ve kendisin de resmi elbisesi ile başucunda nöbet beklediğini gördük. Atatürk’ü, o haliyle çamurlu olarak görmeye ve büstünün çamurlanmasına, kirlenmesine gönlü razı olmayan bu dürüst,

fedakar vatan evladı, belki de mevcut tek kalıp sabunu ile onu yıkamış, temizlemiş ve tek yatağını ona hasrederek başucunda nöbete dikilmişti. O yine de durumdan endişeli ve korkulu bir deyişle “Hava düzeliş ortalık temizlendikten sonra yerine koyacağımı” söylüyordu ve ilave ediyordu; “Gazi Paşa benim atamdır, babamdır, namusumdur, memleketi o kurtardı, bize Urfa’nın en büyük bayramı olan 11 Nisanı başışladı.” diyordu.

Bugün, benim de en sevinçli günlerimden biri idi. Çünkü Atatürk’e sevgi ve saygının en güzel ifadesini Şanlıurfalı bir teşkilatım mensubundan öğrenmiştim. Unutamadığım, ibret aldığım ve ibret alınması gerektiğine inandığım bir olaydı. Bu olayı yeri geldiğinde, öğretmenliğini yaptığım okullarda sık anlatırım. 10 Nisan Polislin Kurtuluş Yıldönümü’dür. Bu kuruluş yıldönümünü gösterilerle, coşku ile kutlarız. Ancak Şanlıurfa’da bu ilgi ve iştiraki az bulmuştum. Ertesi gün 11 Nisan’dı. Şanlıurfa’nın kurtuluş günü idi. “Biz bugüne hazırlanıyoruz, bizim asıl bayramımız bu gündür, hem Cumhuriyetimizi ve hem Urfamızın düşman işgalinden kurtuluşumuzu kutlayacağız” diyorlardı. Ertesi gün bu coşku ve sevinci ben de yaşadım. Belediye hoparlöründen duygulu ve etkili bir ses; “Mustafa Kemal sayesinde anamın, bacımın, kızımın hatta vatanımın namusu kurtulmuştur, bizim buna biraz katkımız oldu ise, bunun bahtıyarlığını, gururunu, şerefini her zaman birlikte yaşıyoruz” diyordu, Şanlıurfalı iki bayramı bir arada yaşarken ben ise bu vesile ile her üç bayramı birlikte kutlamak şansını yaşamıştım.

Atatürk’ü ben anladığımı sanıyorum, çünkü onu her nefes alışımında yaşıyorum. Onu anlamak kolaydır da anlatmak çok zordur. Acaba bir nebze olsun bu yazımla anladığımı anlatabildim mi?

Ben Emniyet Müdür Vekili olarak kaldığım Şanlıurfa’dan asil olarak Kırşehir’e yola çıktığım zaman arkamda doksan araba sevgi seli gibi beni uğurluyordu. Bir devlet memurunun, alacağı en büyük ödülü ve onuru böylece kazanmış oluyordum.

ANADOLUM

Ahmet SAMUR

Anadolum, güzel yurdum Anadolum,
Sana geliyorum bak adım adım,
Dudağımda yine bir gurbet türküsü
Seni içiyorum duy yudum yudum.

Azık diye dertleri vurup sırtıma
Dağlarını taşını gezmeye geldim,
Kem nazar değmesin cennet yurduma
Sevgi dolu yüreğim vermeye geldim.

Meriç'in, Aras'ın tatlıdır suyu
Baharda değişir Fırat'ın huyu,
Ovalarda devşirip kütlü pamuğu
Neneme bir yazma vermeye geldim.

Hele kardeş, hele bacı kalk hele
Bu yurt için tutuşalım el ele
Şehitlerim, gazilerim, canlarım
Can isteyin benden vermeye geldim.

Döktüğünüz kanlar boşa gitmesin,
Bu güzel yurdunda barış bitmesin
Pir Sultan'lar, Yunus'lar can cana yatar
Ruhlarına bir dua etmeye geldim.

Türküler söylesin Antep'li Şahin
Erzurum çarşı pazar, hep Nene Hatun
Yükselecek omuzlarda siz rahat yatın
Vatan sevgisiyle işte secdeye geldim.

Çalsın gırnata, davullar vursun
Gençler çıralarla selama dursun,
Sıla ile gurbet artık buluşsun
Barış güllerini size vermeye geldim.

BİN KERRE

Bakıp bakıp görmeyene
Dosta selam vermeyene
Dirlik için gelmeyene

Uyuyana uyutana
Çalışmayıp yan yatana
Deveyi yükle yutana

Sazı düzensiz çalana
Yorgunu yokuşa salana
Hiç vermeyip hep alana

Yalanlara sarılana
Hiç sevmeden yorulana
Atasına darılana

Bizden ben'e geçenlere
Ayrılığı seçenlere
Korkup köyden göçenlere

Kültürümüz yok diyene
Kutsal yerlere siğene
Yetim hakkını yiyene

Hiç yağmadan tozanlara
Suya yazı yazanlara
Şenlikleri bozanlara

Söz veripte tutmayana
Can vermeyip can alana
Bilerek geri kalana

Kötülükler dileyene
Yüzü bir kez gülmeyene
Acıları bölmeyene
Yuh yuh yuh bin kerre yuh!

1994

TİCARETTE SÖZÜN ÖNEMİ VE GÜVEN

S. Selami TAŞBAŞI

Eskiden, çok değil, 25-30 yıl evvel ticarette çek senet bu günkü kadar kullanılmazdı. Geçerli olan sözdü, söze duyulan güven-di...

Siparişler sözle yapılır, açık hesap çalışırdı. Alan satandan, satan, alandan kuşku duymazdı.

Günümüzde söze güven kalmadı, kişi tam olarak tanınmıyorsa çek'e senede dahi itimat edilmiyor. Bir takım yerlerden soruşturma ihtiyacı duyuluyor. "Acaba" ile mal satılıyor, iş veriliyor.

İnsanlarımız, akıl almaz ölçülerde yozlaşmış. Bırakın cahili, kapkaççıyı, dolandırıcıyı, Avrupa kültürü almış, ticarete orada başlamış, yıllarını o diyarlarda geçirmiş kültürlü kişiler dahi, ticaretin özü olan "güven"i veremiyorlar. Sözlerinde durmuyorlar.

Daha dün iş kuran, bu gün işe başlayan insanımız, yarın zenginlerin arasında olmayı düşünüyor. Düşünü gerçekleştirebilmek için her yolu hak ve sakıncasız sayıyor. Haksız kazanç peşine düşüyor. Zihniyet bu olunca, ticaret ahlakı ve insani münasebetler unutuluyor. Kimi ne kadar kazıklayabilirim hesa-

bı ile yola çıkan kişi, aldığı malın bedelini ödemiyor, sattığı malın kalitesini düşürüyor, veya çok pahalıya satıyor, yahut zamanında teslim etmiyor.

Bütün bu tavır ve davranışlar, ticaret yapan kişilere karşı olan güven duygusunu azaltıyor. İnsanlar, birbirlerine kuşku ile bakar oluyorlar. Hatta birbirlerinden korkuyorlar.

Liberal ekonomi düzeninde insanların birbirlerine güven duymaları ekonominin büyümesini sağlar. Girişimcilerin cesaretini artırır. Rant maksadı ile bankalara yatırılan paraları iş piyasasına çeker, yeni yeni işyerleri açılır, işsizlik azalır, topluma huzur gelir.

Verdiği sözü yerine getirmek, güvenilir olmak, sıradan insanların genel vasfı olmalıdır. Bu vasıflara sahip insanların sayısı artmadıkça toplum huzura kavuşamaz, ekonomi dar boğazdan kurtulamaz.

Üç beş düzenbaz zengin olur amma, çoğunluk sefil yaşar, acı çeker. Çekilen acılar sosyal patlamalara sebep olur. Neticede zengini de fakiri de zarar görür.

YALANIN DAYANILMAZ ÇEKİCİLİĞİ

MEHMET ORHAN

“Çekicilik” sözcüğünü, eskilerin “cazibe” sözcüğüne karşılık kullandım. Cazibeli kadın gibi. Sözün gerçeği, yalan cidden çekici. Kendisini kabul ettirmek için şirin gözükmeye çalışır, kılıktan kılığa girer, kırk dereden su getirir. Böylece tıklattığı her kapı önünde derhal açılır.

Yalanı çekici kılan nedenlerin başında **insanın kendini inanmaya şartlandırması** gelir. Yalan için **insanla yaşı**t diyorlar. Doğrudur. İnsan, küçük yaşlardan başlayarak, korktuğu için, cankurtaran simidi gibi yalana sarılır; sonraları da suçunu, kabahatini, kusurunu örtbas etmek için yalan söylemeyi yeğler. Ayrıca yenilgiyi, sorumluluğu üstlenmemek ve yüceltmek, övgü almak için de yalan söyler. Yalanın **dayanılmaz çekiciliği**, yaşamın her aşamasında insanoğlunu kısıkvırak kendine bağlar.

Yalanın girip çıkmadığı yer, burnunu sokup karışmadığı olay yok. En küçük gecekondu kulübesinden, en görkemli saraylara dek, her yerde boy gösterir; her boydan, her soydan, her renkten insanların kafasına girer; onları **gerçek dışı tutum ve davranışlara yönlendirir**; kafaları karıştırır, beyinlerde şimşekler çaktırır.

Yanlış adım atan, ters iş yapan kişilere “**şeytana uydu**” deriz. Ayrıca, halk arasında “**şeytan dürttü**” diye bir söz vardır. Benzeri

sözlerin altında yatan gerçek, çok defa yalanın, bıyık altından gülererek **sinsice göz kırpmasıdır**. Yeri geldiğinde, şeytana bile pabucu ters giydirmesini bilen insanoğlu, yalanla beslenen karmaşık işlerinin, başına dert açması halinde, sorumluluğu, yeri geldiğinde **kör şeytan** dediği bilinçte var olan bir yaratığın sırtına yüklemekten haz duyar da boyun eğdiği **yalana toz kondurmaz**.

Doğruluğun, dürüstlüğün, insancıl değer ve davranışların düşmanıdır yalan. Her zaman kendini, yuvalandığı beyinlerde gizlemeye çalışır, ama çoğunlukla ortaya çıkarılır. Yine de banamısın demez. Sevinelim ki **yalanın sokulmadığı**, kendine yeterli yandaş bulamadığı kimseler de çok yeryüzünde. İnsan yaşamının her kesitinde, toplumun önünde giden, dünyamıza ve çevresine ışık getiren, hayat veren bilge kişilere, bilginlere, önderlere, din ulularına yaranamadı. Ama, ucuz politika cambazlarıyla, kutsal inançları yozlaştırmaya çalışan sahte din simsarları ve kirli elleriyle yüreklerini aklamaya yeltenen kişiler hep **yalana koştular**, ona sığındılar. Bu sığıntıların büyük çoğunluğu “**yalancı**” olarak damgalanıyor.

Ben, yalanı **mavi** olarak canlandırırım gözümde. Uçucudur, kaçıcıdır, hırçındır, yalan. Karda gezer de izini belli etmez. Şiir, öykü, roman... gibi sanat yapıtlarında ustaca işlenen yalanın rengi ise **gülpembe**’dir. Ekonomi, hukuk, sosyoloji, matematik... gibi “**gerçek**”ten

sanitim ayrılmayan bilim dalları yanında **edebiyat**, yalanı **sanatsal kılığa sokarak** süsleyince, karşınızda pembe renkler içinde perilerin ve sihirli dünyalardan gelen hurilerin dans ettiğini sanırsınız. Bu durum **görsel sanatların** bir kolu olan sinemada daha belirgin olarak ortaya çıkar: Konu yalanla işlenmişse çekicidir, nefes kesicidir, **yalan rüzgari** estirir kafanızda, izlerken onun yalan olduğunu asla düşünmezsiniz. Ünlü roman yazarımız Hüseyin Rahmi Gürpınar, bir yazısında, **sanatsal yalanın diğer yalanlardan büsbütün farklı** olduğunu vurgular. Bu yüzden, yazarın - çizerin, sanat adamının kaleminde bir hoş olur yalan. Onu, yalan olarak değil, hayatın gülümseyen öteki yüzü olarak algılırsınız.

Bütün sanatçılar, insanlığın estetik doyuma erişmesi için eserlerinde **yalanı sevimli kılmışlar**, sanat yaşamlarında olduğu kadar, özel yaşamlarında da, uygun ortam bulduklarında, yalana yer verdiklerinden söz etmişlerdir.

Lale Devri'nin ünlü ozanı **Nedim** bir gazetinde:

Ben şairim ol endamı güzeli doğrusu

Sevmem desem de belki yalan söylerim sana.

Ünlü ozanımız **N. Hikmet**'te Otobiyografi adlı şiirinde:

Başkalarının hesabına utandığım için yalan söylüyordum.

Başkasını gücendirmemek için yalan söylüyordum.

Bazen de hiç sebep yokken yalan söylüyordum.

Diyor.

Sanatsal yalanlar dışındaki **gerçeği gizlemek, çarpıtmak ya da birini aldatmak amacıyla uydurulan sözler** her zaman **sevimsiz** bulunmuş, çoğunlukla kınanmıştır. Atasözlerimiz ve deyimlerimiz içinde **yalanı ve yalancıyı yeren güzel örnekler** vardır: **Yalan ile iman bir yerde durmaz. Yalancı kim? İştiiğini söyleyen. Yalancının evi yanmış, kimse inanmamış. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Yalandan kim ölmüş. Sevda geçer yalan olur, sonra sokar yılan olur. Yaz yalan, kış gerçek. Dünya tükenir, yalan tükenmez. Yalancı pelivan. Yalancı dünya. Yalan dolan. Kuyruklu yalan. Okkalı yalan. Süslü yalan. Büyük yalan. Yalan atmak. Yalancı şahit. Yalan kıvrırmak.**

Hemen bütün dinler, yalandan kaçınmayı öğütlemişlerdir. Bizim dinimiz de **yalana karşıdır**. Hz. Muhammed bir hadisinde: Yalanın en büyüğü **yalan yere tanıklıktır**, diye buyurmuşlardır.

İnsan davranışındaki bu aksaklığı yererken, bazen sözün çarpıtıldığı, kalkan yapıp kullanıldığı yerler de oluyor: **Bu dünya yalan, önemli olan öteki dünya** sözü de bunlardan biri. Aslında, neresinden bakarsanız bakınız, **yalanın ve yalancının tutarlı bir yanı yoktur**. Yalanan da, yalancının da yazgısı yalnızlıktır, dışlanmaktır. Ama unutmayalım ki, hepimizin yaşam boyu tanıdığı olduğumuz **çok tatlı yalanlar**'ın yanında, başkalarına zarar vermediği gibi yarar getiren **gerekli yalanlar** ve gerek askeri stratejide, gerekse politik yaşamda **zafer getiren zorunlu yalanlar** da vardır.

Not: Derginizin iki aylık yayın süreci içinde, basınımda yer alan fıkra, makale, eleştiri, sanat yazısı ve benzerlerinden, günün koşulları içinde, ilginizi çekeceği kanısıyla seçtiklerimizi, geçen sayılarımızda olduğu gibi, yazarlarının adlarıyla yayımlamayı sürdürüyoruz.

Bugün aşağıda, Hürriyet Gazetesi yazarlarından Sayın Bekir COŞKUN'un Onuncu Köy adlı köşesinde yer alan bir fıkrayı sunuyoruz.

Tuhaf bir ülke...

Bekir COŞKUN

İKİ liste var önümde...

Birinci liste düğün fiyatları:

- Salon kirası-ikram 10-50 milyar...
- DJ kiralamak yarım milyar...
- 5 dakikalık havayı fişek gösterisi 1.4 milyar...

- Laserle gelin ile damadın adını gökyüzüne yazdırmak 1.2 milyar...

İkinci liste...

Bu liste açıklanan resmi rakamlara göre kimlerin ne kadar kazanç bildirdiklerini ve ne kadar vergi ödeyeceklerini gösteriyor:

- Kuyumcular; ayda 149 milyon lira kazanıyorlar, 35 milyon lira vergi verecekler...
 - Müteahhitler; 309 milyon lira kazanıyorlar, 103 milyon lira vergi verecekler...
 - Yakıt istasyonu sahipleri; 795 milyon lira kazanıyorlar 272 milyon lira ödeyecekler...
 - Elektrikli ev aletleri imal edip satanlar; 133 milyon lira kazanıyorlar, 35 milyon lira vergi ödeyecekler...
 - Dış hekimleri; ayda 93 milyon lira kazanıyorlarmış, 21 milyon lira vergi verecekler...
- Gördüğünüz gibi zenginler zor durumdalar...

Kuyumculara mı üzölmeli, dışçisine mi, beyaz eşya satanına mı, müteahhitlerine mi?..

Zavallı patronlar, zavallı...

Hiçbirisi memurlar-işçiler kadar kazanmıyorlar, tabii ki onlar kadar vergi de vermiyorlar...

Ama saray salonlarında sıra yok...

DJ koşturuyor, havayı fişekçi koşturuyor, orkestra koşturuyor... 1.2 milyara, gelin ile damadın adını bir-iki saniyeliğine gökyüzüne yazanlar koşturuyor...

Bunlar elbet ücretlilerin, dar gelirliilerin düğünleri değil...

Bakın; yukarıdaki listeler yayınlanınca sermaye kesimi kızarıp susacağına, utanmadan tam tersine vergi kaçakçılığını önlemek için vergilerin yeniden düzenlenerek azaltılmasını istedi...

Hükümet buna katıldı, çalışmaya başladı...

Hırsızların yakasına yapışmak yerine, vergilerini indirerek ödüllendirecekler...

Bu nasıl ülke?

Nasıl?...

Hürriyet, 26 Temmuz 2000

SARAYCIK KÖYÜ

Konumu:

Saraycık köyü, Ağın'ın en büyük köyüdür. Hane sayısı 130 olup, daha önceleri hane sayının 150'nin üzerinde olduğu söylenmektedir. Başta İstanbul, İzmir, Adana gibi büyük kentler ile bağlı olduğu Elazığ ve komşu il Malatya'da en az mevcut hane sayısı (130) kadar evde köy dışında yaşamaktadır. Son nüfus sayısı 450'dir.

Ulaşım bakımından köyün yerleşimi çok elverişlidir. Köyün kuzeydoğusunda Ağın ilçesi, güneydoğusunda Keban ilçesi, kuzeybatısında Arapgir ilçesi mevcuttur. Bu üç ilçe bir üçgenin köşeleri konumunda olup, köy tam orta yerde bulunmaktadır. Köyde hergün bu üç ilçeye ayrı ayrı minübüs kalmaktadır. Ayrıca güneybatısında bulunan Malatya ili ve güneydoğusunda bulunan Elazığ ili ile günlük ulaşım yapılmaktadır. Ulaşım bakımından köyün konumu bağlı olduğu Ağın ilçesi ve komşuları Keban ve Arapgir göre çok daha elverişlidir. Köyün, öncelikle Belediyelik olarak beldeye dönüştürülmesi ve uzun zaman diliminde ilçe durumuna gelmesi uzak ihtimal olarak görülmemelidir.

Köy evlerinin büyük kısmı yeni yapı olup, betonarme yapısıyla çağdaş köy konumundadır. Köy elektrifiğe çok eski yıllarda kavuşmuş olup Keban barajı elektrik dağıtımından önce Hazar gölünde üretilen enerjiden istifade etmiştir. Köyde su şebekeleri evlere döşenmiş olup, ayrıca her evde güneş enerjisi mevcuttur. Malatya-Elazığ yol ayrımı olan anayoldan 2 km içeride olan köy yolu da en az 6-7 yıl önceden asfaltlanmıştır. Köyün merkez köy konumunda olması, cuma ve bayram namazlarında, camisi bulunmayan köylerin de buluşma noktası olarak olağanüstü kalabalık olur, Bayramlarda köyün ileri gelenleri konukları yemeğe alırlardı.

Kısacası, köy, modern betonarme yapısı, asfalt yolu, elektrifiği, su şebekesi, camisi, okulu, yeni döşenen kanalizasyonu ve her türden dayanıklı tüketim malları beyaz eşyadan, otomobile kadar, modern tarımı ve lezzetli üzümlü ile gelişmiş çağdaş köy konumundadır.

Tarihcesi:

Köyün kuruluş tarihi kesin olarak bilinmemektedir. Köye ilk gelenlerin Şanlıurfa ilinin Siverek ilçesinden 1520 yıllarında geldikleri söylenmektedir. Oradan geliş nedenleri, akrabalar arasında meydana gelen geçimsizlik sonucu bir kısmının yurtlarını terk etmesinden ileri gelmiştir.

Söylentilere göre yurtlarından ayrılanlara oradakiler "Saraydan çıkın, gidin" demişlerdir. Saraycık ismi buradan kalmıştır. Köyün kuruluşundan bugüne kadar değişmemiştir.

Köyün ilk yerleşme yeri şimdiki yerin kuzeyine düşen bağlar arasındaki Büyük Pınar mevkiidir. Bir süre sonra şimdiki kuruluş yerine yerleşmişlerdir. Siverek'ten gelen ilk iki kardeşten birisi Büyük Mahalleye diğeri ise Küçük Mahalleye yerleşmişlerdir. Köyden ba-

zı yaşlıların söylediklerine göre, Siverek'ten gelenlerin bir kısmı Çemizgezek'in Sıgnak köyüne yerleşmişlerdir. O köy halkının da aynı kabileden olduğu sanılmaktadır.

Coğrafi Durum:

Komşu köylere göre oldukça yüksek bir tepe üzerinde kurulmuştur. Komşu köyleri; doğusunda Kopuzlu, güneydoğusunda Denizli, güneyinde Bayındır, güneybatısında Kılıçlı, kuzeyinde Dibekli ve Yedibağ, batısında Pıralı köyleri mevcuttur. Köye uzak olmakla birlikte köyün kuzey ve kuzeydoğusunda Munzur dağları ve kuzeybatısında ise göl dağı vardır. Yazın en sıcak günlerinde bile Munzur dağının esintisi hissedilmektedir.

Köy çevresinin yöre adları: Gurikler, Kortali, Beylikçayır, Mergedrez, Abizem, Çahmahglu, Anzalı, Köprü, Tırnıhan, Takırgolu, Göz, Kıraç.

Köyün yakınlarında önemli yüksekliklerin bazıları Nimiri(pınarlar) Bayındır ve Tırnıhalı tepeleridir.

Bellibaşlı akarsuyu yoktur. Ancak köy arazisinin her mekiinde soğuk doğal kaynak suları mevcuttur. Kuzeyinde kanlıdere, güneyinde ise saz deresi vardır. Bitki örtüsü bakımından zayıf olmakla birlikte kuzey ve kuzeybatı kesiminde çok güzel ve verimli üzüm bağları yetişmiştir. Son zamanlarda kayısı bahçeleri günden güne artmaktadır.

İklimi Doğu-Anadolu iklimidir. Yaz ayları sıcak olmasına rağmen esintilidir. Kış ayları eskiden çok şiddetli geçerdi, ancak Keban baraj gölünün etkisiyle kışlar eskiye göre çok yumuşak geçmektedir. Köyün ilçelerle olan uzaklığı, Ağın 22 km. Keban 13 km., Arapgir 30 km.'dir. Elazığ ili köye 65 km., Malatya ili 89 km. uzaklıktadır.

Ekonomi:

Saraycık köyü yalnız Ağın ilçesinin değil, Arapgir ve Keban ilçeleri de dahil olmak üzere Elazığ ili ve Malatya ilinin en büyük ekimini (Tarımını) yapan çiftçi köyüdür. Yaklaşık her sezon 35-40 bin dönüm ekim yapmaktadır. Ekim yapılan arazinin tamamı köye ait olmayıp, köyün çevresindeki ekim yapamıyan komşu köylerden 7-8 köyün arazisinin ekimini de Saraycık köyü yapmaktadır.

Saraycık Köyü tarımda yörenin en büyük çiftçi köyü olmasıyla birlikte; Ağın-Keban ve Arapgir ilçeleri içerisinde en fazla üzüm yetiştiren köyüdür. Yetiştirdiği

üzüm çok kaliteli olup, piyasada kapışılmakta, hatta Ankara Kavaklıdere, Doluca ve Elazığ Buzbağı Şarap Fabrikaları bellibaşlı üzüm pazarlarıdır. Köyün üzüm kapasitesi yıllık yaklaşık 1000 ton civarındadır.

Toplum Hayatı:

Köyün gelir seviyesinin ve ekonomik yapısının iyi olması köy halkının refah seviyesini artırmaktadır. Köylü her türlü teknolojik imkandan istifade etmektedir. Beyaz eşyanın her türlü; buzdolabı, çamaşır makinası, renkli televizyon ve uydu yayınları. (Bir çok evde çift uydu çanağıyla) izlenmektedir.

Tarımsal hayat ise en modern şekilde yapılmaktadır. Ekim yerleri biçer-döverle biçilmektedir. Ekim zamanı büyük traktörler mivzerlerle (Tohum, gübre ve ekim işini aynı anda ve aynı makine ile) yapmaktadırlar.

Köyde muhtemelen 60-70 traktör, 10 civarında minibus, 4-5 kamyon ve 100'ü aşan binek otusu (Taksi) mevcuttur.

Köy halkı düğün ve bayramlarda birbirlerini ziyaret etmekte, acılı günlerde ise konuşsun konuşmasın komşusunun acısını beraber paylaşmaktadır.

Köye dışarıdan çok miktarda pazarlamacı ve sebze satıcısı gelmektedir. Bunlar köyün hertürlü ihtiyacına cevap vermekte, hatta taze fırın ekmeği bile getirip satıyorlar. Bunun dışında köy içinde 3 adet bakkal-market vardır. Ayrıca her pazar şehirdeki semt pazarları gibi pazar kurulmaktadır.

Sosyal Etkinlikler

Son zamanlarda gençlerden oluşan Saraycık Futbol Takımı bazı futbol etkinlikleri düzenlemektedir. Köyde müzikle ilgili etkinlikler ancak düğünlerde sergilenmekte olup, köylünün yöresel müziğe olan temayülü Elazığ oyun havaları şeklindedir.

Çok eski yıllarda Hıdırellez şenliklerinin yapıldığı söylenmektedir.

Ayrıca İstanbul'da köyü temsil eden Saraycık Köyü Kültür ve Dayanışma Derneği de faaliyetlerine devam etmektedir.

Eğitim-Öğretim ve Kültür

Okuma ve yazma oranı %75 dolaylarındadır. İlçenin diğer köyleriyle karşılaştırıldığında nüfus oranına göre tahsile devam edenler ve memur sayısı azdır. Bu durum

toprağa diğer köylerden daha fazla bağlı olduklarını göstermektedir. İlkokuldan sonra tahsil yapanların sayısı önceki yıllara göre %100 artış göstermiştir. Elazığ'da ve çeşitli yerlerde orta öğretime devam edenlerin sayısı 40'ın üzerindedir.

Saraycık köyüne 10.12.1983 tarihinde üç sınıflı olmak üzere köy evinde ilkokul açılarak eğitime ve öğretime başlanmıştır. Daha sonra üç sınıflı okul beş sınıflı okula çevrilmiştir.

İlkokul binası 1944 yılında kopuzlu köyünde bulunan çocukların da yararlanması için iki köyün ortası olan Mezüklü mevkiine yapılarak aynı yıl her iki köyün öğrencileri burada eğitim ve öğretime başlamışlardır. Daha sonra çeşitli nedenlerle bakımsız kalan okul yıkılmış, gene bir süre eğitim ve öğretim köy evinde sürdürülmüş. Halen eğitim ve öğretime devam edilmekte olan bu günkü okulumuz 1956 yılında Devlet tarafından yaptırılarak aynı yıl eğitim ve öğretime başlanmıştır.

Köyün Belli Başlı kabileleri

HACİBEKİR UŞAKLARI (KOÇERLER)

Bu kabilenin en önde gelen ismi (Hakkın rahmetine ulaşan) Hasan Ağa, yiğitliği, misafirperverliği ile tanınmış olup lakabıyla Kel Hasan olarak tüm yörede tanınmıştır. Yine bu kabilede Hacibekir ve Halil KOÇER'de hakkın rahmetine ermişlerdir. Bu kabilede Hüseyin KOÇER ve Mikail köyde yaşamakta, diğer çocukları Mehmet, Vahap ve Efraim Malatya'da, Cebail Ağın'da, Turan, Sami İstanbul'da yaşamaktadır.

HACİAĞAGİL (KOÇERLER)

Hacibekir uşakları ile amcazadeler Hakkın rahmetine erenler Hacıağa Battal Osman, Bedri, Gaffer, Ömer, Halit, Ali Ziyaddin'dir. Köyde yaşayanlar ise Nurettin ve Mustafa'dır. Nail Denizli'de, Mahir ise İstanbul'da yaşıyor.

KELEŞTİMUR ve KELEŞYILMAZLAR

Köyün Konak mezrasında olan bu kabilede Ağa kökenli Hacı Keleş ve Hacı Osman Cemalettin, Ferit, Fikret ve Bekir hayatta değildir. Selahattin ve çocukları ile Yılmaz Elazığ'dadır.

HACİFARUKGİL (SAHİNLER)

Şeyh Mehmet, Sabri, Nurettin, Metin, Hacı, Sener, Erdem, Halit köyde ikamet etmektedir.

ŞAKİRGİLLER (SAHİNLER)

Hayatta olmayanlar: Doyduk İbrahim Hacı Rahmi, Sakir, İhsan. Hayatta olanlar: Mustafa, Rıza, Turan, Erol, Hamdi v.s.

OSMAN GAVAŞGİL (YALÇINLAR)

Halil, Mehmet, Hasan, Bahattin hayatta olanlardır.

İSKENDER UŞAĞI (İKİNCİLER)

Köyde olanlar: Orhan, Halis, Burhan, Halil, Süleyman ve Mahmuttur. Bunlardan başka MOLLA MEHMEGİL (MURATLAR) EBUBEKİRGİL (İKİNCİLER) KEHYAGİL (KAYALAR) BEYAZGİL (BEYAZLAR) FATOGİL (KARALAR) SOROGİL (KARALAR) GİCİGİL (SARAYCIK) KADİRGİL (KOROGLU) HINCİGİL (AKTAŞ) İSAHKGİL (YALCIN) ZAIMGİL (ERTASLAR) ABOGİL (OZDEMİRLER) HORANGİL (SATILMIŞ) MAHACIRGİL (ERZURUM) CINDİGİL (AGGEDİKLER) belli başlı kabilelerdir.

Cesitli Görevlerde Çalışanlar

Vahap KOÇER (Mühendis - Malatya Sümer Holding'te Müd. Yrd.) Rezzan KOÇER (Öğretmen-Malatya) Cebail KOÇER (Öğretmen Ağın İlçe Milli Eğitim Şb. Müdürü) Turan KOÇER (Mühendis-İstanbul) Bülent KOÇER (Müh.-Ank.) Ayfer KOÇER (Sağlık.-Elazığ) Madet KOÇER (Sağlık.-Elazığ) Cevdet KOÇER (Doktor-İst.) Erdal KOÇER (Müh.-İst.) Nail KOÇER (Doktor-Denizli) Mahir KOÇER (İktisatçı-İst.) Mahmut KAYA (Hakim-Ankara) Hamdi ŞAHİN (Mühendis-Kayseri) Avni AKSU (Mühendis-Adana) Celal AKSU (Öğretmen-Adana) Nihat ERTAŞ (İktisatçı-Adana) Nejat ERTAŞ (Öğretmen-Samsun) Nejat TOKGÖZ (Mühendis-İst.) Ahmet TOKGÖZ (Polis-Ankara) Erdem ŞAHİN (Polis-İst.) Sami ERTAŞ (Mühendis-İst.) Nurettin ŞAHİN (Yönetici-İzmir.) Daha ismini sayamadığımız birçok insan çeşitli görevlerde çalışmaktadır.

Köyün Belli Başlı Sorunları:

- 1- İlave su dağıtım deposu yapılması.
- 2- Tarımsal alanların ilaçlanması.
- 3- Tarım Kredi Kooperatifinin köyde şubesinin açılması.
- 4- Yolçatı mıntıkasına şarap veya meyve suyu fabrikasının kurulması
- 5- Köyün ekim sahası ve yöre arazilerinin sulanması için Keban Baraj Gölünden sulama projesinin geliştirilmesi
- 6- Ağın ilçesiyle ulaşımın rahatlıkla yapılması için karayolu köprüsünün Baraj Gölü üzerine inşa edilmesi
- 7- Sağlık Ocağına Doktor ve Ebe atanması.
- 8- Modern tohum selektörünün kurulması.

AĞIN ŞENLİKLERİ ÜZERİNE NOSTALJİ

ŞEREF Bedri ERDEM

Ahmet Samur'un **"ŞENLİĞE ÇAĞRI"** yazısını okuyor ve düşünüyorum. Dünyanın her yerinde festivaller, fuarlar, panayırılar var. Türkiye'nin birçok il, ilçe, beldesinde ise şenlikler... Bir tanınmak, bilinmek; bir sevmek, ilgilenilmek çabası.

Samur diyor ki, **"Tanıtım önemlidir, gereklidir, faydalıdır."** Katılıyorum, 1963-66 yıllarını Ağın'da görevli olarak yaşayanlar da bu düşünceye katılıyorlardı.

Bu yıllar, Ağın'ın geçmişini inceleyenlerin de gözünden kaçtı. O üç yıl, Ağın'ın tarihinde birçok "ilk"ın yaşandığı yıllardı.

Kaymakam, hakim, savcı, doktor, ilkokul-ortaokul çocuklarıyla beraber tarlalardan, yolaklardan taş toplayıp kamyonlara doldurdular. Bu çabaya, ilçede görevli kadastro, niren-gi ekipleri, mühendis, teknisyen ve memurlar tümüyle katıldılar.

Kaymakamla makam şöförü, müdürlerle hizmetlileri el ele, baş-başa Ağın için birlikte birşeyler yapmaya çalışıyorlardı.

Orta yaşlı Ağınlılar kahvede oyunlarını bırakıp imeceye katılıyor, ihtiyarlar, kadınlar yola dökülen taşları kırıyor, seriyor, işe iştirak ediyorlardı. Caminin Önü'nden Koçan'a o yıllarda ilk defa çamura batmadan gidilebildi.

Makamlar mobilize oldu. Herkes her yerde, her zaman görev başında, hizmet yarışındaydı.

Canımın içi arkadaşlarım Mehmet Karaoğ-

lu, Hüseyin Öztürk, Bahattin Yandımata, Fahrettin Tözün, Selami Oğuz, gece-gündüz. Kaymakamla, hakimle, savcıyla, doktorla, mühendislerle doyumsuz arkadaşlık içerisinde ne yapılabileceği arayışındaydılar.

Belediye Başkanı canım Şemsettin Korkmaz, her şeye hazır, her şeye razı. Yeter ki Ağın'a az ekmek, az iş, az hizmet gelsin. Ziraat Bankası Müdürü Mehmet bey, Kadastro Müdürü Hayrettin bey, Mühendisler, çırpınıştalar...

Sanırım 1966 yılı güzüydü.

Bu yukarıda saydıklarım Ağın'da ilk defa bir ÜZÜM ŞENLİĞİ düzenlediler. Plan-program yapıldı. Belediye çalgı sağlayacak, Akşam Sanat Okulu yemek yapacak, bir kısmı olanak sağlayacaktı.

Gün gelip çattı. Ziraat Bankası'nın yarışmayı kazanacak üzüm üreticisine vereceği 200 liralık ödül ile Belediye'nin alabildiği bir koyundan başka, hiçbir olanak sağlanamadı!

Şenlik günü, Elazığ'daki Askeri Birliğin Komutanı General maiyeti ile, bir kısım daire müdürleri arkadaşları ile, Milli Eğitim Müdürü rahmetli Necip Güngör Kısaparmak, altı Bakanlık Müfettişiyle Ağın'a geldiler.

O koyun bir kazan pilav oldu. 5-10 küçük sepet üzüm hediye. Ayak üstü 3-4 tane Ağın üzümü üstüne şiir, 4-5 tane bilmece Ağın üzümlü...

Şemsettin Korkmaz ağabeyden nefis bir konuşma.

O gün Ağın, gerçekten bir bayram yaşadı.

Takip eden günlerde Elazığ'da, Malatya'da, Arapkir ve Kemaliye'de hep Ağın konuşuldu.

O yıldan sonra, Ağın'da, neden bilmem o bayram yaşatılamadı.

O günlerin Ağın'ının bir şefi, başkanı, yöneticisi yoktu. Kimse yaptığıyla övünmüyor, herkes yapamadığıyla mahcuptu.

Halk için bir şey yapacaksanız, halkın içinde olmalısınız. Yukarlarda oturup halka hizmet, himmettir.

Ağınlı'nın, milletin himmetlere, hikmetlere karnı doymuştur. Halkın hizmete ihtiyacı vardır.

Panayırlar, festivaller, şenlikler, bayramlar; halkla, milletle, belde sakinleriyle iç içe, el birliği, gönül birliğiyle olur.

Uzaktan bakıyor, gençleri okuyor, dinliyor ve düşünüyorum.

Birileri, o günlerde Ağın'da görev yapanlar gibi halkın arasına katılmalı.

Koltuğu itip, asayı atıp, çok şey yapma, çok şey kazanma, çok bilge, çok ulu olmadan vazgeçip, birlikte az şeyi üretmenin, az şeyi kalitelerlendirip, az şeyi çeşitlendirip, işin sevincini, tasasını şenlikle birlikte ŞENLİK haline etirmelidir.

Arapkirliler bizden sonra şenliklerini yaptılar ve sürdürüyorlar. İyi de ediyorlar.

Beldeler, beldeliler; milletler, memleketler uzaktan kumandayla uygarlaşamaz, bayındırlaşamazlar.

Olağan günleri içtenlikleriyle şenlendirip bayrama, olağan geceleri gönül huzurlarıyla coşturup düğüne çeviren dostlarıma, arkadaşlarıma sevgili Ahmet Samur'un şahsında şükranlar sunuyorum. Gidenler Hüseyin Öztürk, Ekrem Polat, Şemsettin Korkmaz'a rahmet diliyorum.

TEŞEKKÜR

İlçemiz Bahadırlar (Zabulbar) Köyünden merhum Osman Zeki Özer (Ağa Dayı)'ın eşi, annemiz Hatice Özer'in 14 Haziran 2000 tarihindeki ölümü sonucu Ankara'dan Bahadırlar Köyüne nakli, köyde defini sırasında ve sonradan bizleri yalnız bırakmayan, bizzat başsağlığı dileklerini bildiren veya telefonla arayan Yargıtay mensubu arkadaşlarımla tüm eş ve dosta candan teşekkür ederim.

**Ailesi Adına
Mehmet Salim Özer
Yargıtay Üyesi**

2000 YILININ HAZİRAN AYININ BEŞ ÖLÜSÜNE A Ğ I T

İsmail Nazm BEYDEMİR

1- Haziran ayı ilkin, BALTACI dosta vurdu,
Hanımının acısı, mutlu canını yordu.
Andiri'den doğarak, yöreyi aydınlatan,
Mehmet Baltacı dosttur, Ağın'a övgü katan.
ŞEHNAZ Hanım Mehmedin, yaşam ortağı iken,
Bu acılı sonuçla, Mehmede battı diken.
Genç yaşında dul kalmak, sıkıntı aracıdır,
Elbette gün batınca, kapkaranlık acıdır.
ŞEHNAZ Ağınlı değil, ama Ağın'a güldü,
Şen şakrak olan Mehmet, yöremize bülbüldü.
BALTACI dostumuza, esenlikler dilerim,
ŞEHNAZ hanıma rahmet, O'na diri ol derim.
Ve tüm yakınlarına, dileğim de öyledir,
Dostluk ilkesi budur, beni böyle söylerdir.
Ben BEYDEMİR dileğim, acım boşa dolana,
Ölenlere bol rahmet, başsağlığı kalana.

2- Bu ikinci olay da, acı ortam getirdi,
Tatlı yaşamı yıkıp, mutluluğu bitirdi.
Ayın yirmi gününden, Zalbar'dan kök kopardı,
MEHMET SALİM ÖZER'in, anasını apardı.
Tatlı geçmişimizin kökeni, ÖZER ABLA,
AĞA DAYI'yla buluş, cennette bir yer kabla,
Oğlum MEHMET SALİM, seni köye getirdi,
Mutlu olasın diye güzel yönleme girdi.
Oğlun ve yakınların, acılara batırdın,
ZABULBAR ağacının, tek kökenini kırdın.
Nenem ZALBARLI BACI, çok sever idi seni,
O'nun ile de görüş, iyice anlat beni.
Sana rahmet dilerim, dallarına dirilik,
Senin kalanlarına, bıraktın altun ilik.
Ben BEYDEMİR dileğim, acım boşa dolana,
Ölenlere bol rahmet, başsağlığı kalana

3- Yirmisekiz haziran, onaltı-yirmi iken,
Koçan kahvesindeydim, bağrıma battı diken.
Yatsıdan biraz erken, minareden ses aktı,
FAHİRE abla için, sela canımı yaktı.
AĞIN'ın temel taşı, TAHTASIZ HOCA kızı,
Son kalıtı ablanın, canına düştü sızı.

FAHİRE Ablacığım, SADETTİN abi ile,
Hemen görüşeceksin, O'na esenlik dile.
Elazığ'daki gibi, oturur iken korun,
ESGÜKETEK demesin, çıkarma O'na sorun.
Babana ve anana, mutluluk dile benden,
O'nu ben tanımadım, uzak durma dedenden,
Senin acı haberin, yüreğimi burkuttu,
Ev önüne çıkınca, MEMDUH elimi tuttu.
Ben BEYDEMİR dileğim, acım boşa dolana,
Ölenlere bol rahmet, başsağlığı kalana.

4- Bu acı duygularla, akşam eve dönünce,
Daha çok acı aldım, gaynım HULKİ ölünce.
Yıkımlı ayımızın, dördüncü acısından,
Permeperişan oldum, duygumun sancısından.
HULKİ hastalanarak, ALAMANYA'ya gitti,
Yadellerde ölerek, tatlı yaşamı bitti.
Diriyken uçak ile, gidip geldiği yerden,
Şimdi cansız gelerek, esenlik çıktı serden.
İkibinin bu ayı, bana hızlı top attı,
Bu dört sevdiğim canı, karanlığa kapattı.
HULKİ benden babanla, anana mutlu ol de,
Yanlarına oturup, cennette yemekler ye.
Tüm gördüğün dostlara, mutluluklar dilerim,
Permeperişan oldu, kafam ile ciğerim.
Ben BEYDEMİR dileğim, acım boşa dolana,
Ölenlere bol rahmet başsağlığı kalana.

5- Haziran ay sonuna, bir gün kaldığı günde,
BAŞKATİP MEHEMMED'in, eş ölüsü öğünde.
GARDİYAN AYŞE bacı, hastanede can verdi,
Cankurtaranla gelip, burda toprağa girdi.
BERBER kardeşine de, derin acılar verdi,
Sevgi ve esenliği, mezar üstüne serdi.
AYŞE bacı ordaki, merhaba de komşuna,
SAATÇI MEHMET dayı, en çok sevinir buna.
BAŞKATİP MEHEMMED'in, bu ikinci acısı,
Bu ikinci dulluğu, yüreğinin sancısı.
Çok ağlayanlar oldu, rahmetler de dilendi,
Dostların bu tutumu, değişkenliği yendi.
Mehmet-Gardaşın-Oğlun, başsağlığı dilerim,
Hepsine mutlu yaşam, sana rahmetlik derim.
Ben BEYDEMİR dileğim, acım boşa dolana,
Ölenlere bol rahmet, başsağlığı kalana.

AĞIN, 30 Haziran 2000

HİLMİ ZİYA APAK ALAN DEĞİL, HEP VEREN OLMUŞTUR

Turgut İNAL

Değerli eğitimci hocamız Hilmi Ziya Apak için kaleme aldığımız bu yazımızda birkaç noktaya değinmek istiyoruz.

Hilmi Ziya Apak yaşamında öğrencileri, velileri, kurum ve kuruluşlar tarafından belki en çok ödüllendirilmiş bir milli eğitimci olmuştur. Kendisine hiçbir milli eğitimcinin erişemeyeceği sayıda törenler, kutlamalar yapılmış, ödüller sunulmuştur. H. Ziya Apak bunlara layık mıdır? Önceleri öğrencisi olmuş, sonraları yakın dostları arasına girmiş ve birçok olaylar dolayısıyla vekilliğini üstlenmiş kişi durumundayız. Yaşamımızda hiçbir öğretmenimizden bu kadar sayıda ve güzellikte mektuplar almamış, hiçbir hocamızla bu kadar özel olarak beraber olmamışızdır. Her bir beraberliğimiz Apak hocamıza hayranlığımızı arttırmıştır. Hocamız Apak, Elazığ'ın Ağın ilçesinde doğmuştur. O yıllarda altı yıl olan ilkokulu bitirdikten sonra dört yıllık öğretmen okulunun ardından Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi. Değişik okullarda öğretmenlik ve yöneticilik yaptı. Karşıyaka ortaokulunda müdürlükten sonra Karşıyaka Lisesi binasını yapmış ve müdürlüğünü üstlenmiştir. Ama onun Halkevi Başkanlığındaki başarısı o dönemde hiçbir ilde görülmemiştir. Tiyatrolardan, 24 çiftin katıldığı briç oyununa kadar, hiçbir halkevinin kuramadığı onbir ayrı koldaki çalışmalardan, yoksun halkın doktorlar tarafından tedavisi ve ilaçlarının verilmesine değin yoğun çalışmalar içerisinde bulunmuştur. Gençlerin, sporcuların, öğrencilerin Karşıyaka halkının bayrağı haline gelmiştir.

Hilmi Ziya Apak, sağlam bir Atatürkçü, aydın bir yurtsever, çalışkan halkçı, ödünsüz laik bir cumhuriyetçi ve daima devrimci kalmıştır. Hiç bir gün oportünist olmamıştır. Gerçek anlamda halkçı olmuş, halkla bütünleşmiş, organik bağ kurmuş,

büyük gücünü halkın desteğinden almıştır. Atatürk'e ve İnönü'ne saygısı takdiri tarifsizdir. Yaşadığı dönemde devlet ricaline karşı saygısı kusursuz olmuştur. Karşıyaka Lisesi Müdürlüğü sırasında Hasan Ali Yücel ve Kenan Öner davası nedeniyle basında çıkan haberlerden yıpranan ve töhmet altında kalan Yücel'i, İzmir'e geldiğinde karşılamak istemeyen öğrencilerine, "Unutmayın ki karşılayacağımız kişi devletimizin Milli Eğitim Bakanı'dır ve henüz ithamlar yargıda hüküm haline gelmemiştir" demiştir. Öğrencilerin Yücel'i karşılamaları sırasında Bakan'ın mutluluğu gözlerinden akan yaşlarda görülmüştür.

Hilmi Ziya Apak'a biz anıt hoca, efsanevi milli eğitimci gibi ünvanlar, sıfatlar taktık. Hepsisi çok isabetli olmuştur. Hilmi Ziya Apak ismini biz meydanlara, sokaklara verdik. Bu da çok isabetli olmuştur. Hilmi Ziya Apak için biz törenler, toplantılar, etkinlikler yaptık. Şimdiye dek yüzlerce kişi konuşmuş, kendilerine saygılarını, övgülerini, minnetlerini sıralamıştır. Bunlar da doğrudur. ama yaptığımız bir etkinliği içimiz sızlaya sızlaya burada ortaya koymak istiyorum. Bunda hepimizin payı vardır.

Hilmi Ziya'dan gelen, Hilmi Ziya'da okuyan, Hilmi Ziya'dan yetişen, sayıları binleri, onbinleri geçen, içlerinde devletin, hükümetin, yüksek düzeyde görevlileri olan biz öğrencileri Hilmi Ziya Apak'ı lise müdürlüklerinin ötesinde hangimiz çağırarak, ona devlet pramidinin üstlerinde yer alan hangi görevi, sıfatı, unvanı teklif ettik. Ama Hilmi Ziya Apak, bir gün bile hiçbir öğrencisinden böyle bir görevi ne istemiş ne de almıştır.

Hilmi Ziya alan değil, hep veren olmuştur.

20 Mayıs 2000

İlk Haber Gazetesi (Balıkesir)

G İ Z

Ercan ORHAN

Yaşamak günü,

Bugünü ve inandığımız geleceği,

Yaşamak değil.

Çocukluğunu yaşamak

Ve yazmak evreni içinden geldiğince.

*

"Babamın omuzunda,

Selam verip gülmek.

Dersi, okulu serip bir yana,

Çocuk bahçesinde salınıp gitmek

Ve uyumadan

Uyuma numarasına yatmak."

*

Yaşamak,

Gerek bir giz olan

O günleri, bilinçle

Var olmak.

Gerek çocuk olarak yeniden

Yaşamak.

Ankara - 1981

DOĞRU SÖZLER, ÖZLÜ SÖZLER

- Arkadaş kazanmanın biricik yolu iyi arkadaş olmayı bilmektir.

Emorson

- Eğer sevmek istiyorsan sevmesini bil ve sevimli olmaya çalış.

Franklin

- Ver bütün gücünü kanuna ki birlik yürüsün, Yoksa millet değil, dağınık bir sürüsün.

Mehmt Akif ERSOY

- Bir devlet adamının kalbi kafasında olmalıdır.

Napoleon

- İyiliği iyilik her kişinin kârı, Kötülüğe iyilik er kişinin kârı.

Atasözü

- Fikirler zorlamayla, kaba kuvvetle, top ve tüfekle asla öldürülemezler.

Atatürk

- Gül gökten yağmıyor, fazla gül sahibi olmak istiyorsak fazla ağaç dikmeliyiz.

George Eliot

- Bilim ibadetten üstündür, bilim aynı zamanda dinin düzenidir.

H. Muhammed

- Ne kadar yaşadığımız değil, nasıl yaşadığımız önemlidir.

Bally

- Karşımızdaki kişinin sözüne güvenmemek bizi gerilemeye yönlendirir.

Dr. Akil Muhtar ÖZDEN

- Kötü bir alışkanlık hemen pencereden dışarı atılmaz; o okşanarak merdivenlerden yavaşça indirilmeli.

Mark Twain

- Baht-şans ayna gibidir, ona güler yüzle bakarsan o da sana güler, küskün bakarsan o da sana küser.

Schure

- Sıhhat, vücutları sağlam olanların başına konmuş bir taçtır, onu yalnız hastaların gözleri görür.

H. Ömer

- Sev seni seveni yer ile yeksan ise de, sevme seni sevmeyeni Mısır'a sultan ise de.

Atasözü

- Güvenilir olmak, sevmekten daha üstün gönül alıcı bir tutumdur.

George Mac Donald

AĞIN VE ÇEVRESİNDEN FIKRALAR

AĞIN'DAN

Allah-ü Taalâ

Rahmetli Dr. Tefvik Özbey, bir yıl önce eşini yitirmişti. Ertesi yaz, hem dinlenmek, hem de Ağın'ın sakin, rahat ortamında iyi vakit geçirmek için baba ocağına geldi. Ama burada, önce yaz nezlesine tutuldu, sonra da mide kanaması geçirdi.

O yaz, Akpınar mahallesinden, aile dostu İbrahim Karaman da sılaya gelmişti. Ziyaretine gitti ve:

– Geçmiş olsun, dedi.

Doktor gökyüzüne bakarak yakındı:

– Bu Allah-ü Taalâ da hep bizimle uğraşıyor.

BEYELMASI'NDAN

Kötü Söz Sahibinindir

Rahmetli Öğretmen Mehmet Karataş'ın hanımı, Adana'da, komşusu ecnebi kadına, bahçesinde yetiştirdiklerinden bir miktar meyve gönderiyor. Dönüşünde kızına soruyor:

– Ne dedi?

– Mersi, dedi.

Mersi'nin “teşekkür” anlamına geldiğini bilmeyen Zeynep Hanım, bunu kötü söz sanıyor:

– Ne derse desin, kötü söz sahibinindir.

Hay Ağzına Sağlık!

Abdullah Akbayır, yirmisinde bir delikanlı iken ilk kez İstanbul'a gidiyor. Büyükdere'de bir akraba-sına uğrayıp oradan Beşiktaş'a geçecektir. Ama, vapur iskelesine gelince “Beşiktaş” adını unutuyor, aklına “Çemberlitaş” geliyor. Gişeye sokuluyor:

– Çemberlitaş'a bir bilet, diyor

Biletçi, Abdullah'ın yüzüne bir bakıyor, kente ilk geldiğini anlıyor:

– Bizim vapur karada çalışmaz hemşerim, diyor, al sana Beşiktaş'a bir bilet

Abdullah: – Hay ağzına sağlık! Ben de onu diyecektim.

ŞENPINAR'DAN

Doksan Dokkuz Kazan Su

Olay bundan doksan dokuz yıl önce geçiyor:

Vahşenli Halil Emmi, bir iş tutmak için köyünden kalkıyor İstanbul'a gidiyor. O yıllarda İstanbul'a gitmek için bizim yörelerden en kestirme yol, Giresun'a dek onbeş gün yürümek, oradan İstanbul vapuruna binmek.

Halil Emmi, onbeş günde Giresun'a varıyor. Limana inip şöyle bir denize bakıyor: Uçsuz bucaksız dalgalı, kapkara sular. Kocaman tekneleri beşik gibi sallıyor.

– Bu sudan geçilip de İstanbul'a gidilmez, diyerek gerisin geri dönüyor ve yine onbeş gün yürüyerek Vahşen'e geliyor.

Meraklı komşuları evine akın edip etrafını sardığında onlara denizin geçilemez, aşılamaz bir yer olduğunu söylüyor. Denizdeki suyun ne kadar çok miktarda olduğunu da şöyle tanımlıyor:

– Bacım gilin kazanla tam doksan dokkuz kazan su, yüz kazan diyemem.

Gaymakam Eşşek Değil ya!

Rahmetli Nuri Güler, hakim olarak atandığı Varto'ya gidince, ilçenin yöneticisi olarak Kaymakam'ı ziyaret eder.

Kaymakam'ın yanında oranın toprak ağalarından biri oturmaktadır. Kaymakam, Nuri Beyi “Buyur” eder ve onu da bir koltuğa alır.

Az sonra içeriye bir köylü girer. Elindeki dilekçeyi Kaymakam'a verir ve başlar konuşmaya:

– Gaymakam Beğ, dilekçemde de söylediğim gibi, komşum haksız olarak tarlamı mülk edinmek istiyor. Dilekçemde dediğim gibi...

Ağa hemen köylünün sözünü kesiyor:

– Yeter lan!.. Gaymakam eşşek değil ya! Dilekçeni okur, anlar. Sen çek git.

SAĞLIKLI YAŞAM İÇİN KISA ÖĞÜTLER

Sağlıklı yaşam için araştırmalarını aralıksız sürdüren uzmanlar, bizlere yeni buluşlar getiriyor ve değerli öğütler veriyorlar. Bu öğütlere uyduğumuz ve sağlığımız için gerekli özeni gösterdiğimiz sürece hayatımızı güvence altına almış olacağız.

* Uzmanlar diyor ki, sağlıklı yaşamın başta gelen koşulu **“dengeli beslenme”**dir. Vücudumuzun gereksinim duyduğu **protein, vitamin ve mineral** gibi besinlerin belirli bir denge içinde, ölçülü olarak alınmaları dengeli beslenmenin başta gelen koşuludur. Şişmanlık verici besinleri vücudumuza depolamaktan kesinlikle kaçınmalıyız. Besin tüketiminde bilinçli davranmalıyız.

* Sağlıklı yaşamın diğer bir koşulu **“günlük düzenli beden egzersizleri”** yapmaktır. Bu konuda önemli olan, vücudun tamamını hareket ettiren hareketlere ağırlık vermektir. Bu da sporla sağlanır. Her gün yaklaşık 15-20 dakikamızı spora ayırmalıyız.

Beden egzersizinin vücuda yararları saymakla tükenmez. Burada en önemli bulduğumuz bir yararına değineceğiz.

* **Stres atmak:** Beden hareketleri stres atma da birinci etkidir. Stres, mide rahatsızlıklarından, psikolojik bozukluklara değin birçok hastalığın öncüsüdür. O yüzden, bizi stresten koruyacak olan beden hareketlerini bırakmayalım.

* Sağlıklı yaşam için, içinde bulunduğumuz mevsim gereği, **“güneş ışınlarından bilinçli ya-**

rarlanma”nın gereğine de kısaca değinelim: Öğlen güneşinden uzak durmalısınız. Sabah saat: 09-11.00 arasında yararlanmaya (plajda iseniz bu saatler arasında güneşe çıkmaya) çalışmalısınız. +40 dereceye varan aşırı sıcaklarda ise, sürekli korunmalı, güneşe çıkmamaya özen göstermelisiniz.

* Sağlıklı yaşam için diğer bir önerimiz **“ilaç tüketiminde gerekli duyarlılığın gösterilmesi”**dir.

İlacın, doktor gözetiminde, uygun miktarda, önerilen biçimde alınması, izlenecek en uygun yoldur. Nezle, soğuk algınlığı gibi doktora başvurmaya gerek duymadığınız zamanlarda ise, çok zorunlu olmadıkça kullanılmamasını öneriyoruz. Kullanmada ısrar ediyorsanız, mutlaka doktora başvurmalısınız.

* Sağlıklı yaşam için son önemli önerimiz: **Sağlığınızla ilgili her konuda duyarlı olmanızdır.**

Sağlık konusu, insanoğlunun öteden beri üzerinde büyük titizlikle durduğu bir konudur. Tıp dünyasının, son yıllarda, bu bilim dalında aldığı yol ve ortaya koyduğu **“yeni buluşlar”** akıllara durgunluk verecek ileri düzeydedir. O yüzden, sağlığınıza ilgili her konuda “Bu önemsiz bir baş ağrısıdır, yakında geçer, deyip hafife almaya ve tıp biliminin sağaltıcı havasına girmeye çalışınız. Çünkü, insan sağlığı dünyada en değerli varlıktır.

(Basından)

NESSİNE GELEM

Mustafa ÖZDEM

Baba ocağımız kökünden gitmiş,
Bir kaç tarla vardı onlar da bitmiş,
Bizi tanıyanlar köyü terk etmiş,
Ben daha bu köyün nesine gelem.

Bir ev yapam desem gücüm yetmiyor,
Köyün dedi kokusu hiç bitmiyor,
Bizim karı zaten köye gitmiyor,
Ben daha bu köyün nesine gelem.

Kurumuş bahçeler, dökülmüş taşlar,
Virane evlerde öter baykuşlar,
Yok konuşup gülen o arkadaşlar,
Ben daha bu köyün nesine gelem.

Büyük dutun tepesini kesmişler,
On camlı odaya yaprak basmışlar,
Kanatlının tokmakları susmuşlar,
Ben daha bu köyün nesine gelem.

Çok söylersin daha köyün ardından,
Gurbet aldı beni güzel yurdundan,
Aşık oldum ben bu köyün derdinden,
Ben daha bu köyün nesine gelem.

DUYURU

Geçen sayılarımızda Duyuru'sunu okuduğunuz **Eşya Piyangosu** Derneğimiz tarafından yasalara uygun olarak aksatılmadan gerçekleştirilmiş ve sonuca ulaştırılmış bulunmaktadır.

Çeşitli vesilelerle belirttiğimiz gibi **eşya piyangosunun ve dernek için yapılmakta olan çeşitli bağışların esas amacı DERNEĞİ KENDİ MALI OLAN bir binaya kavuştur-
maktır. Bu yolda yoğun çalışmalarımız başlatılmıştır.**

Ankara'nın Kızılay, Maltepe, Demirtepe, Sıhhiye, gibi merkezi yerlerinde, sayın okuyucularımızla hemşehrilerimizin, bina aramada bizlere yardımcı olmalarını diliyor ve gerekli hallerde aşağıdaki telefonlara bilgi vermelerini rica ediyoruz.

Dernek Yönetimi

Tel : (0.312) 342 47 50 • 341 54 69

Fax : (0.312) 341 82 36